

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

x @catcristiana

yt catalunya cristiana

Bisbe Octavi, al capdavant per servir

“El consens en molts aspectes és molt bo i és l'única manera de seguir endavant”, expressa el nou prelat de Girona en una entrevista al nostre setmanari

P 8-13

El llibre religiós, en bon estat de salut

P 26-29

SUMARI

21 ABRIL 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Diàleg	24
Reportatge	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Cultura	36
Espai lectors	40
Agenda	46
Des del carrer	47

18-19

Santa Càndia, una jove màrtir romana a Falset

Es compleix el 250è
aniversari de l'arribada de
les relíquies a la població
prioratina

36-37

Francesc Torralba: "En tot creient pot haver-hi sempre un agnòstic"

El filòsof i teòleg presenta el seu últim llibre "Benaurances per a agnòstics"

38-39

Entrevista al sacerdot jesuïta P. Daniel Cuesta

Autor del llibre "La religiosidad popular"

47

"Hi ha una gran manca de diàleg entre pares i fills"

Josepa Forns, autora d'"Un viatge ple de pessigolles"

EDITORIAL

"Sigues al capdavant per servir"

Després de dos anys sense bisbe per la mort de Francesc Pardo, la diòcesi de Girona tindrà un nou pastor a partir d'aquest diumenge 21 d'abril. Justament l'ordenació episcopal i l'inici de ministeri d'Octavi Vilà s'escau en el IV Diumenge de Pasqua, Diumenge del Bon Pastor, quan a més l'Església celebra la 61ena Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i la Jornada de les Vocacions Natives amb el lema "Cridats a sembrar l'esperança i construir la pau".

Els diocesans gironins s'han hagut d'esperar a tenir nou bisbe, però l'espera ha valgut la pena. El nomenament del fins ara abat de Poblet per a la seu de sant Fèlix i de sant Narcís ha estat molt ben rebut. El pontificat de Francesc, el primer jesuïta a ser Papa, s'ha anat caracteritzant per l'elecció de religiosos per al ministeri episcopal. Sense anar gaire lluny, el mercedari Florenci Roselló va ser nomenat fa poc arquebisbe de Pamplona i bisbe de Tudela. En el cas de Girona, la persona escollida ha estat l'abat del cenobi cistercenc més important de casa nostra.

No hi ha dubte que la primera vocació d'Octavi Vilà a la vida monacal marcarà una manera de fer pròpia. El lema episcopal, com explica en l'entrevista que publiquem aquesta setmana, ja és tota una declaració d'intencions: "Sigues al capdavant per servir." Una frase extreta del tractat *De consideratione*, que sant Bernat de Claravall adreça al papa Eugeni III i on li recorda constantment que no s'oblidi que és un creient, un monjo, que ha de pregar...

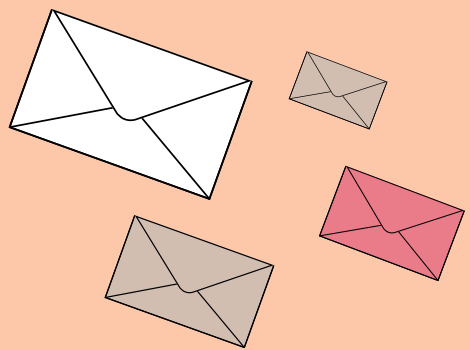
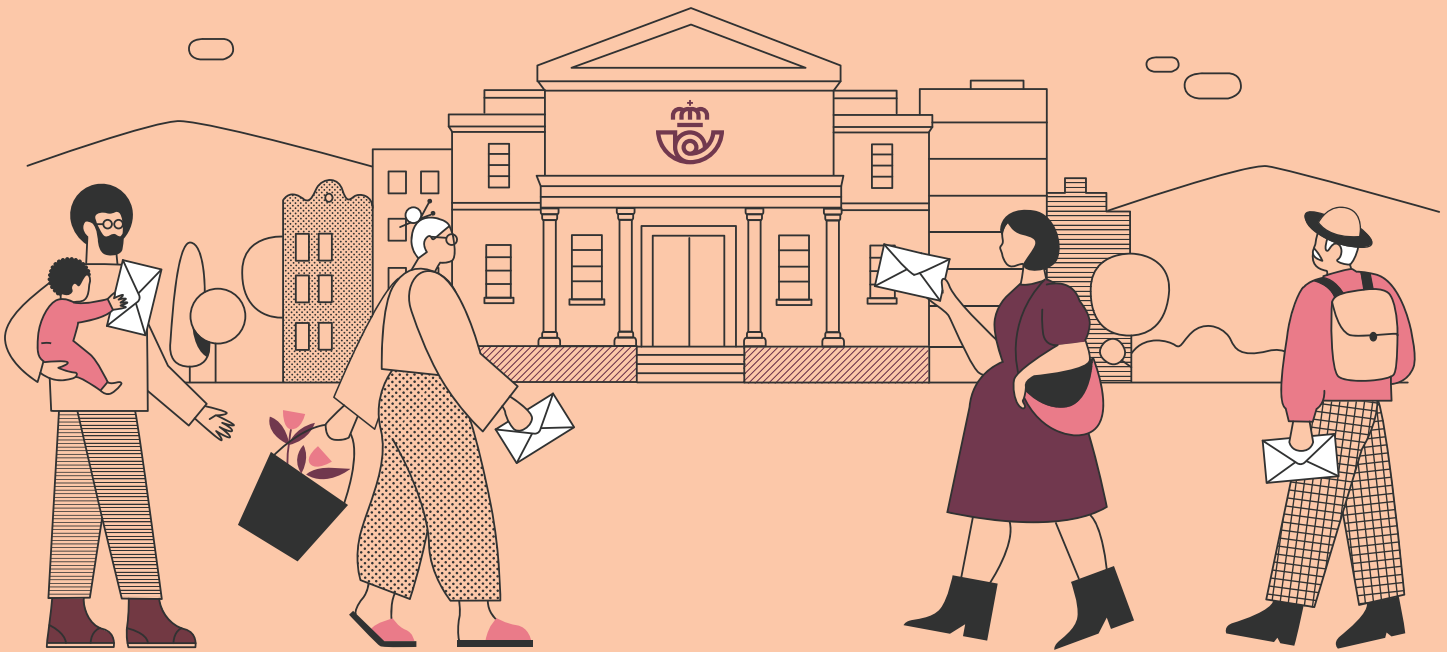
El 21 d'abril és festa grossa a la diòcesi de Girona i els nostres mitjans, *Catalunya Cristiana* i *Ràdio Estel*, també hi seran per compartir l'alegria de tots els diocesans. Referint-nos a la coneguda dita, podem concloure que "l'hàbit sí que fa el monjo" i, en aquest cas, "l'hàbit sí que fa el nou bisbe de Girona".

.....

12M 2024

Eleccions al Parlament de Catalunya

VOT PER CORREU

Fins al 2 de maig

Oficina
de Correus

Web
correos.es

**Si desitges votar per correu,
ho has de sol·licitar.**

Pots fer-ho presencialment a qualsevol
oficina de Correus o per via telemàtica,
amb certificat electrònic reconegut, a
través del web **correos.es**

La setmana en tuits

ELISABET UREÑA

@elisabet_uvila

11/04/2024

Cap del Programa de Migració de
Càritas Barcelona

Preocupa i molt el Nou Pacte Europeu que dirigeix la mirada cap a un reforç de les fronteres amb els països que més pateixen, externalitzant-les a tercers països sense tenir en compte si es garanteixen els Drets Humans, i que continua sense parlar de vies legals i segures

CARLES ARMENGOL

@carlesarmengol

11/04/2024

Director general d'Afers Religiosos
"Jo estic amb l'arquebisbe Benavent": campanya de suport a l'arquebisbe de València per normalitzar l'ús del valencià a l'Església

GLORIA LOMANA

@LomanaGloria

10/04/2024

Periodista

Espantada pel nou crim masclista: una dona assassinada i els seus dos bessons de 8 anys, al Prat de Llobregat. En el que portem d'any 7 infants i 9 dones han estat assassinats per violència masclista. Contra la violència de gènere

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

LA XARXA D'ECOPARRÒQUIES

Es va celebrar el 6 d'abril, a la parròquia de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat, la segona Trobada de la Xarxa d'Ecoparròquies. Maria Bargalló, vicepresidenta de Justícia i Pau i coordinadora del projecte, va explicar el dia 9, en una entrevista al programa *Sense distància*, que la iniciativa consisteix en "un conjunt de parròquies que, arran de la crida del Papa a promoure l'ecologia integral, fan camí plegades i s'ajuden a avançar en l'acció per escoltar el clam de la terra i dels pobres".

Maria Bargalló va comentar que

la trobada va combinar orientació, reflexió, diàleg i contacte amb el medi ambient, amb un passeig espiritual pel Delta del Llobregat. Va dir que "es tractava de cobrir diferents qüestions, amb aprofundiment sobre el tema i vivència de la connexió amb la natura, motiu pel qual es va triar, per caminar, un espai amenaçat que està protegit i permet veure-hi aus i una fauna específica però on, d'altra banda, els avions et pentinen". Va afegir que es volia "donar gràcies a Déu per la natura i alhora demanar perdó pel que sovint fem malament".

Zoom MACIÀ GRAU

El Congrés va acordar, el 9 d'abril passat, tramitar la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) per a la regularització extraordinària de mig milió de persones migrants que resideixen en situació administrativa irregular a Espanya. Aquesta regularització extraordinària, que seria la setena que es fa a l'Estat, ha estat celebrada per diverses entitats religioses, com la Conferència Espanyola de Religiosos, Càritas, el Departament de Migracions de la Conferència Episcopal Espanyola i la Xarxa d'Entitats per al Desenvolupament Solidari. Com han manifestat, confien que les futures negociacions estiguin marcades per la recerca de consensos per abordar amb responsabilitat una realitat que ha de ser tractada com una qüestió d'Estat.

L'efemèride

23 d'abril del 1987

Primera edició a Montblanc de la Setmana Medieval de la Llegenda de Sant Jordi

Mirada al món

La riquesa de la diversitat

AGUSTÍ BORRELL

Vicari general de l'Orde del Carmel Descalç

Sembla créixer en tot el món la defensa aferrissada de les pròpies posicions, que molt sovint va unida a la desqualificació de les opinions o les idees dels altres. Abunden les persones que s'expressen com si tinguessin la veritat absoluta i no els calgués aprendre res ni escoltar ningú. Fins i tot a l'interior de l'Església augmenten els plantejaments radicals i intransigents, que no estalvien als altres acusacions d'heterodòxia, en ocasions adreçades fins i tot al Papa.

És clar que els cristians creiem amb fermesa i convicció en unes veritats concretes, però potser no són tantes com sembla. Compartim uns mateixos elements de fons, però

La comunitat cristiana és, per definició, plural

sense oblidar que molts aspectes de la fe i de la vida cristiana són opinables. Més que sentir-nos posseïdors d'una veritat que hem de defensar o imposar, ens convé acollir amb agraïment i humilitat la revelació que hem rebut i estar contínuament a la recerca de la veritat plena o d'una comprensió més profunda d'allò que hem conegut.

En aquest context, no s'ha de mirar la diversitat com un perill, sinó més aviat com una gran riquesa. La comunitat cristiana és, per definició, plural: hi ha diversitat de ministeris, de capacitats, de serveis; formem un sol cos amb molts membres, cada un amb les seves característiques pròpies i la seva funció particular al servei

dels altres. És així com funciona un cos, i també una comunitat. Cal respecte, acolliment, escolta i empatia entre tots, sabent que som iguals en dignitat i diferents en maneres de ser i de pensar.

El papa sant Joan XXIII, en l'encíclica *Ad petri cathedram*, de l'any 1959, afirmava: "L'Església catòlica mana de creure fidelment i fermament tot allò que ha estat revelat per Déu... Tanmateix, hi ha no pocs punts en els quals l'Església deixa llibertat de disputa als teòlegs... Sempre s'ha de tenir present la bella i coneguda expressió atribuïda de diverses maneres a diferents autors: 'En les coses necessàries, cal unitat; en les dubtoses, llibertat i, en totes, caritat.'"
■

La sal de la terra

“Non Playable Characters”

JOSEP ORIOL PUJOL I HUMET

Director General de la Fundació Pere Tarrés

Apropar-se als joves demana disponibilitat i obertura

Un entreteniment habitual d'adolescents i joves és el dels videojocs. Des de *tablets*, ordinadors i telèfons mòbils es distreuen seguint jocs de rola en els quals participen figures i personatges de tot tipus. Entre aquests hi ha els *Non Playable Characters* (NPC) o personatge no jugable. És aquell "actor" que apareix entre les imatges en diversos moments del joc que no aporta res a la trama. Hi és, pot donar algun missatge repetitiu i preestablert pel propi joc, de poc valor. Contràriament amb els personatges principals, amb l'NPC poc hi pots interaccionar. Amb aquests avatars o personatges de fic-

ció no s'hi pot jugar, per tant no són personatges importants en la partida. Hi són, s'hi belluguen, sumen molt poc, res més.

No he jugat a videojocs però m'han fet adonar d'aquesta figura alguns joves. M'he fixat en aquest acrònim, NPC, quan he percebut que alguns d'ells l'utilitzen per referir-se a tercers. Les sigles NPC les utilitzen força en comunicar-se per Twitter o TikTok. I jo en faig la meua interpretació personal de què pot ser un NPC en la vida real. Penso en aquell company o companya de treballs en grup que es fan a la Universitat, que hi és, que fins i tot es fa notar, que té l'ob-

jectiu individual d'aprovar l'assignatura, però que no aporta a l'equip. En el món dels centres d'esplai es pot referir a aquell adult o company que hi apareix, que no s'entén què hi fa, que poc aporta al treball habitual, que diu algun missatge però que suma ben poc. Es considera els NPC persones molt bàsiques.

Apropar-se als joves demana disponibilitat, obertura, esmerçar-hi temps contribuint a allò que facin, oblidar-se de donar indicacions reiteradament i mostrar models. Acompanyar els joves és ser-hi present de tal manera que mai no ens puguin considerar un NPC.
■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Les armes del perdó i de l'amor

El proper dimarts celebrarem la festa de Sant Jordi, patró de Catalunya i de molts altres llocs. Aquesta celebració desperta en tots nosaltres sentiments entranyables. A Catalunya, el 23 d'abril es festeja d'una manera especial. Els carrers s'omplen de llibres i de roses, de cultura i de bellesa.

Segons la tradició, sant Jordi va ser un valent cavaller que va patir el martiri al segle IV en temps de l'emperador Dioclecià. La iconografia cristiana el representa com un cavaller que lluita contra un drac, símbol del mal. Aquest sant encarna valors que poden ajudar-nos a viure amb més intensitat la nostra vida cristiana.

La vida cristiana és una opció de vida, un camí ple d'alegries, però també d'obstacles. La figura de sant Jordi, el cavaller, ens recorda que aquest camí no és fàcil i requereix una força d'esperit constant. Som fràgils gerres de terrissa. Sempre hem de vetllar per no sucumbir a les temptacions que se'ns presentin al llarg de la nostra vida. Hem de tenir força per no desanimar-nos ni perdre l'esperança davant les adversitats.

La vida cristiana és una lluita permanent. Afortunadament, en aquesta lluita mai no estem sols. Jesús ressuscitat és amb nosaltres des del nostre naixement. Tots els catòlics, en el Baptisme i la Confirmació, som ungits amb l'oli dels catecúmens i amb el sant crisma. Aquesta unció evoca els temps antics, quan els lluitadors s'untaven el cos amb oli per

preparar-se per a la lluita. Nosaltres som ungits amb la força i els dons de l'Esperit Sant, que ens ajuden a vèncer la por i a respondre amb amor a l'estil de Jesucrist.

Jesús sempre ens acompanya. Ell al nostre costat és protecció, alleujament i estímul per seguir avançant; amb Ell sempre trobem una sortida quan les dificultats ens angoixen. L'apòstol Pau ens aconsella que, en els mals dies, agafem les armes que Déu ens regala: el cinturó de la veritat, la cuirassa de la justícia, l'escut de la fe, el casc de la salvació i l'espasa de l'Esperit, que és la seva Paraula (cf. Ef 6,13-17). D'aquesta manera, estarem preparats per anunciar l'evangeli de la Vida i per organitzar la revolució de la tendresa, de la qual sovint ens parla el Papa.

En aquest sentit, el papa Francesc, durant l'audiència general del 3 de gener passat, ens va oferir una preciosa catequesi sobre la importància de la lluita espiritual. Us aconsello que mediteu atentament aquest text i també totes les catequesis que el Sant Pare dedica a les virtuts i als vicis.

Benvolguts germans i germanes, preguem al Senyor, que, per intercessió de sant Jordi, ens protegeixi i vetlli per la nostra fe. Que Déu ens concedeixi, en les nostres lluites diàries, les armes del perdó, la paciència i l'amor. No ens oblidem de pregar per tots els qui el 23 d'abril celebren el seu sant i, especialment, pel papa Francesc (Jorge Mario Bergoglio). Bon dia a tots! ■

Octavi Vilà, monjo cistercenc
i bisbe de Girona

“L'ESGLÉSIA NO COMENÇA PELS BISBES, SINÓ PEL POBLE”

JOAN ANDREU PARRA

El diumenge 21 d'abril, el nostre bisbe Octavi s'asseurà a la Cadira de Carlemany de la catedral de Girona i començarà el seu temps”, escrivia Mateu Ciurana (*Diari de Girona*, 9/03/2024), i aquest temps ja ha arribat. Parlem amb fra Octavi Vilà Mayo des de camp propi, al monestir de Santa Maria de Poblet, en temps quaresmal encara i amb el despatx de l'abat ple de capses a punt del trasllat a Girona. En la conversa ressonen mots com Concili Vaticà II, poble de Déu, fe, joia i esperança... que ja marquen un perfil. L'encara abat té ganes de fer un recés espiritual durant l'Octava de Pasqua a Burgos i el veiem asserenat després dels primers contactes i l'escalf rebut per part de la diòcesi que governarà.

En un interval breu de temps ha perdut un dels seus referents, el P. Josep Alegre (26 de gener), i li han comunicat i vostè ha acceptat que serà bisbe de Girona. Com se sent? Està en pau?

Crec que sí; quan es produeix una defunció, la mateixa dinàmica de decisions que s'han de prendre et fa perdre el sentit del fet real que està passant i això arriba quan ja s'han produït les exèquies i ve la calma. I la notícia del nomenament arriba justament en aquest procés d'assimilació, de comprensió, de pregària pel P. Josep. És una mica difícil viure-ho tot plegat. En el moment de rebre el nomenament vaig viure uns dies bastant torbat per la situació, però a poc a poc, si un s'acomoda a la voluntat de Déu, va fent-se la calma.

Fra Octavi viurà al davant de la residència de preveres bisbe Sivilla. És la casa que va construir el bisbe Jaume Camprodon a partir d'una donació, després que el bisbe Cartaïà abandonés la idea de reformar el Palau Episcopal (ara és un museu de la Generalitat).

Quines són les seves coordenades vitals?

Vaig néixer l'any 1961 a Tarragona, en una família cristiana. Conservo un gran record del pare i la mare, tots dos ja morts: la mare va morir l'any 1997 i el pare el 2011. També de l'àvia materna amb qui vaig conviure i vaig poder compartir moltes estones i converses. El pare treballava a la Caixa d'Estalvis de Tarragona i la mare es dedicava als fills. Soc el darrer de quatre germans, tres nois i una noia. Vaig fer la formació de pàrvuls al col·legi de Jesús Maria (que existia en aquell moment), il'EGB i fins a COU al col·legi de La Salle. Després vaig estudiar Geografia i Història a Tarragona, i Biblioteconomia. Això es va simultaniejar amb el servei militar a València. A partir d'aquí vaig iniciar la vida laboral.

Vostè és un gran lector i ha portat una nodrida biblioteca on es traslladarà a viure. Digui'ns un llibre que li va canviar la vida.

Des del punt de vista literari, *El nom de la rosa*, d'Umberto Eco. És una novel·la que em va agradar moltíssim just quan es va publicar i que he rellegit altres vegades. Pel que fa a formació cristiana, el que m'ha marcat més és *La introducció al cristianisme*, de Joseph Ratzinger. I quant a vida monàstica, he fet servir molt *El comentari de la Regla*, d'una benedictina, Aquinata Böckmann, que té la particularitat de no estar escrit per un abat, sinó que ve d'una monja i és més lliure per opinar.

Quin serà, a partir d'ara, el vincle que mantindrà amb el monestir de Santa Maria de Poblet?

Bé, continuo sent monjo, se m'allibera del vot d'obediència a l'Orde, que ara serà al Sant Pare, i espero poder-hi venir i fer-hi estades de tant en tant. Si no hi ha novetats, conservaré la que ha estat la meua cel·la fins ara.

EL SERVEI DE BISBE

Més enllà de l'inhabitual del fet, què diria a la gent que dubta de la capacitat d'un monjo per governar una diòcesi?

El bisbe no la governa sol, evidentment, sinó que la governa amb els organismes diocesans, amb els preveres, amb els càrrecs de confiança (com pot ser el vicari general), el Consell d'arxiprestes, el Consell de presbiteri... Tampoc és cert que un abat en un monestir dirigeix la comunitat ell sol, hi ha organismes que

Travessant el claustre davant el refector abans d'acomiarar l'equip de "Catalunya Cristiana".

l'assessoren i l'ajuden (el Consell de l'abat i el Capítol de la comunitat). Potser les persones que diuen això tenen una visió excessivament centralitzada en la figura del bisbe i no comprenen l'esperit del Concili Vaticà II, que no vol dir suplir funcions, cadascú té la seva, sinó que és caminar tots junts, tots formem l'Església. *La Lumen gentium* ho va deixar molt clar i en la mateixa manera de plantejar l'esquema, que va de baix a dalt, no comença pels bisbes, sinó pel poble. És un plantejament fonamental i molt interessant que a vegades alguns obliden.

"Sigues al capdavant per servir" és el lema que farà servir com a bisbe. Com entén vostè el poder?

És aquesta estructura de l'Església que comentava a la pregunta anterior. Aquesta idea s'ha fet molt present en el procés sinodal impulsat pel papa Francesc, però també en els sínodes anteriors, aquesta visió de consulta, de caminar tots junts... La frase escollida

per lema està treta d'una obra de sant Bernat, el tractat *Consideració*, a un deixeble seu que va ser el papa Eugeni III, en què li recorda constantment que no s'oblidi que és un creient, un monjo, que ha de pregar... La frase triada resumeix molt bé aquesta idea global.

L'Evangelí del diumenge cinquè de Quaresma ens porta a aquesta pregunta. A què cal que mori Octavi Vilà per donar molt de fruit a la diòcesi de Girona?

A moltes coses. Potser de manera immediata, la primera renúncia, no diria a la vocació monàstica, però sí a la manera de viure la fe al monestir. Un bisbe no pot fer vida de monjo, s'allunyaria del que li toca fer. També a la llibertat, però no com a imposició, sinó com a renúncia voluntària. M'he adonat que amb els candidats que hem tingut al llarg del temps a Poblet i que no han perseverat, hi ha aquest problema: les normes de vida comunitària es veuen com una imposició quan

Agustí Codinach

s'haurien de veure com una renúncia voluntària. D'igual manera que quan dues persones es casen i tenen fills, no poden fer el que volen, sinó que han de fer el que toca fer i no es viu com una càrrega (òbviament que hi ha maldecaps), sinó amb joia.

L'ORGANITZACIÓ DE LA DIÒCESI

Ja ha fet alguna visita sorpresa a monestirs abans de l'ordenació episcopal. Com veu la vida religiosa a la diòcesi i què té en ment?

Vaig fer una primera visita a Sant Daniel, monestir emblemàtic en situació complicada amb només tres monges i de certa edat, tot i que econòmicament està ben resolt. És una mica trist veure com ha arribat a aquest límit i precarietat. I al monestir de clarisses de Vilobí d'Onyar, que està una mica més bé. Em falta conèixer una comunitat de carmelites i conec bastant bé Solius. La vida religiosa està en una si-

tuació difícil i són situacions que en un futur a mitjà-llarg termini seran complicades, s'ha de veure com s'afronta: si es pot recórrer a altres comunitats, si aquestes comunitats es poden integrar bé a la diòcesi... És important en una diòcesi tenir comunitats que preguin i on els preveres trobin un mínim recés, amb una vida pausada i tranquil·la, és un servei molt important que fan a la diòcesi, a la gent que s'hi acosta...

Un bon grup de preveres de la diòcesi li han adreçat una carta amb peticions diverses. Es veu amb cor de donar-hi resposta?

Vaig donar una breu resposta directament a qui me l'havia adreçat i hem de parlar amb calma en el futur. He anat tenint contacte aquests dies amb els arxiprestes, també amb els diferents mossens i laics que s'ocupen dels secretariats de la diòcesi, i quan comenci parlaré amb cada prevere personalment: parlar-hi, saber el que fa, saber si està content, si els encàrrecs

que se li han donat estan en la mesura de les seves forces... i serà el moment d'abordar aquestes coses. En línies generals, el que es plantejava en aquesta carta i altres que he rebut són peticions bastant assenyades i realistes. Plantejgen els problemes de la diòcesi, tothom és conscient de la pobresa de recursos humans, que gran part dels fidels practicants tenen una edat avançada i que s'ha d'avançar en aquesta manera d'apropar-nos a la societat, conservar els joves que passen per la catequesi... hi ha molta feina a fer.

Veu molt atrafegats els preveres (alguns d'ells han hagut d'assumir fins a sis, set o vuit parròquies) i proposa el seu conreu espiritual. Què vol dir?

És important per a un prevere, sobretot si els caps de setmana té moltes parròquies per atendre i ha d'anar d'una Eucaristia a una altra, que tingui moments al llarg de la setmana de refer-se espiritualment, de tenir contacte amb la Paraula de Déu, de poder fer la Litúrgia de les Hores amb certa calma... això és el que vitalitza espiritualment un prevere i, per tant, és molt important. Aquest conreu interior espiritual, no pas forçat, sinó de grat, és important tant per a cada prevere, com per a cada laic, també. La Litúrgia de les Hores el Concili la va plantejar per a tothom, com una manera d'apropar-se a la pregària. I també la possibilitat de fer recessos en un monestir o en una casa de retir per poder recuperar la calma, replantejar-se les coses i agafar-s'ho amb més ganes.

És precisament des de l'ambient monàstic des d'on emergeixen du-

“Un bisbe no pot fer vida de monjo, s'allunyaria del que li toca fer”

“Quan comenci parlaré amb cada prevere personalment”

“El consens en molts aspectes és molt bo i és l'única manera de seguir endavant”

rant segles els impulsos per reformar l'Església. Quines idees té aquest "pobre monjo", com deia al *Diari de Girona*?

Des del monestir, sobretot, podem aportar el contacte amb la Paraula de Déu, que és una cosa que el Concili Vaticà II amb la *Dei Verbum* va accentuar. Ja s'han fet algunes experiències i s'ha de veure com es pot fer en el cas concret de Girona: per exemple, la del cardenal Martini a la diòcesi de Milà (molt més gran i rica en gent) que va fer aquesta aproximació a través de la *lectio*, la reflexió de la Paraula. Pel que fa a que els monestirs siguin l'origen d'una certa renovació del cristianisme, això ho va apuntar en el seu moment el papa Benet, quan explicava per què havia triat aquest nom. I és cert, els monestirs són un lloc que queda una mica apartat d'aquesta dinàmica tan activa de molts rectors i hi ha més temps per pregar, per reflexionar... i això és el que es pot aportar.

Fa poc se'ns deia que el Sínode universal de l'Església s'allargarà fins al juny del 2025. Què li sembla el treball que s'ha fet a Girona?

De les primeres coses que vaig llegir són les conclusions que va aportar la diòcesi de Girona a la Conferència Episcopal Espanyola i són molt enriquidores, és un procés de reflexió molt vàlid, sobretot partint d'una visió molt realista, de pobresa actual de l'Església, de recursos (humans, espirituals...). Ha estat una reflexió molt sincera i ara s'ha d'esperar la segona fase del Sínode global de l'Església universal que serà la que tindrà resultats concrets i a partir d'aquí de ben segur hi haurà una exhortació apostòlica del papa Francesc. Aquest procés crea tensions, com és normal (no oblidem les moltes que va crear el Concili Vaticà II), però sense perdre mai la comunió eclesial, es pot discrepar, es pot dissentir... Caure en la desqualificació personal, en l'insult, sobretot al papa Francesc, és una manera molt negativa de viure en l'Església.

Potser aquesta polarització social i política s'està contagiant també a l'Església?

Sí, l'Església no deixa de ser un reflex de la societat i la societat viu cada cop més crispada, no busca punts de connexió o d'entesa entre els uns i els altres, de *consens*, tot i que aquesta paraula, desgastada políticament, no estigui gaire ben vista avui. El consens, en molts aspectes, és molt bo i és l'úni-

ca manera de seguir endavant. En el terreny polític, és cert, hi ha coses que han de sobrepassar visions partidistes (per exemple, el sistema d'ensenyament) i també en l'Església, on no són els uns i els altres, som tots i hem d'avançar tots junts. Per tant, aquesta mena de vici secular, del món civil, que ha traspassat les portes de l'Església no aporta massa de bo.

Confia que hi haurà canvis de calat, per exemple, que les comunitats parroquials funcionin més sinodalment?

Suposo que sí. Vinc de la tradició monàstica on les decisions més importants no es prenen personalment, sinó que és el conjunt del Capítol qui ho fa i en el conjunt de l'orde cistercenc, l'únic que té monjos i monges en els òrgans de govern junts, també ho fa de manera, diguem-ne, assembleària el Capítol General o el Sínode de l'Orde. És bo avançar en aquest camí, sobretot perquè les parròquies formen, en la majoria de casos, part de la identitat d'una població, no és tant el rector que està en aquell moment al capdavant, sinó el poble fidel d'aquell lloc ja que la parròquia és part de la seva vida, de la seva identitat com a poble.

Quins creu que són els límits mentals i institucionals que hauria de superar l'Església en aquest moment crític?

Defugir dues temptacions: la de creure's superior a qualsevol altra cosa (és aquesta frase del papa Benet, "proposar i no imposar") i la de sentir-se inferior, a vegades s'ha dit que l'Esglé-

"Les parròquies formen, en la majoria de casos, part de la identitat d'una població"

"L'Església ha de ser present i ha de deixar sentir sempre la seva veu"

"A vegades no hem estat prou capaços de donar una resposta atractiva a la set d'espiritualitat del món"

Vídeo de l'entrevista
al nostre canal de Youtube

Fra Octavi davant la façana posterior de la sala capitular del monestir de Poblet.

sia ha de viure tancada a la sagristia... No ha de ser pas així, l'Església ha de ser present i ha de deixar sentir sempre la seva veu en temes tan importants com el dret a la vida, les possibles manipulacions genètiques... Hi ha temes que afecten la mateixa dignitat humana i aquí l'Església ha de deixar sentir la seva veu, no tant en temes polítics concrets, que poden ser fugissers, sinó en temes de fort arrelament en la fe com són aquests. Si creiem que la vida i la dignitat humana són un regal de Déu i que això s'ha de defensar, és una de les coses més fonamentals que hem de fer present.

ACCIÓ SOCIAL DE L'ESGLÉSIA I VINCLE AMB EL MÓN

Després de l'experiència de l'acollida de refugiats ucraïnesos al monestir de Poblet i sabent que a la diòcesi de Girona hi ha municipis, com Salt, amb un dels índexs més alts de població migrada, com veu aquest desafiament des de l'Església?

Són situacions diferents: els refugiats ucraïnesos van venir fugint d'una situació de guerra al principi per l'avançament de les tropes russes. En el replegament, van tornar a casa seva. És una situació que ens ha permès viure-ho a la comunitat molt de prop: quan la gent ha de marxar amb poques coses cap a un país que no és el seu, amb una llengua i costums que no són els seus... això és una experiència molt forta. Pensem que això ho fa molta gent també per una necessitat econòmica, que també és un dels altres drames de la nostra societat, i molt sovint són rebutjats amb mètodes molt contundents pels països als quals volen arribar. Això ens hauria de fer plantejar com vivim aquesta fraternitat universal. Un cop arribats a un lloc el que s'ha de procurar és l'atenció a les necessitats bàsiques (això Càritas Girona, i a tot arreu, ho fa) i també l'atenció a la integració en la cultura i els costums de cada zona on van. Això és més difícil si no són de la mateixa religió, però sí que hi ha un camp que hem de practicar sobretot amb la immigració que ve de països llatinoamericans de tradició catòlica: que se sentin acollits de la manera que es cregui més convenient, sense renunciar a cap fórmula.

Està en disposició l'Església de donar resposta a la set d'espiritualitat del món?

Aquesta dimensió espiritual exis-

teix i és innata a l'ésser humà. A vegades, des de l'Església catòlica, no hem estat prou capaços de donar una resposta suficientment atractiva. Ens hem de plantejar d'insistir que la Litúrgia de les Hores, l'Ofici Diví, és la pregària de l'Església; ho hem vist al monestir molts cops, que resulta atractiu per a creients i no creients. Cal fer arribar això al conjunt dels creients perquè hi participin i els serveixi de creixement interior espiritual. Això va relacionat amb el fet que un prevere un diumenge hagi d'atendre moltes parròquies i no pugui dedicar gaire estona a cada una. A vegades, els laics, que no han de substituir mai els preveres, sí que poden formar grups de pregària per fer la Litúrgia de les Hores, un o dos cops a la setmana, i aproximar-se a la Paraula, són experiències que es

poden estudiar i posar en marxa.

Vostè té un postgrau en Noves Tecnologies de la Informació per la UPC. Quina nota li posa a l'Església en comunicació?

En general, molt baixa. L'Església no comunica bé i això ha afectat moltes vegades la percepció que en té la societat. Hem d'intentar convèncer més que no pas intentar imposar els missatges, i això passa per una comunicació que sigui factible als nostres temps. No vol dir només estar presents a les xarxes, sinó que el llenguatge sigui assequible i que convenci, que la gent pugui compartir-lo. És l'assignatura pendent a l'Església i que ens hem de plantejar molt seriosament. S'ha trobat a faltar en temes tan bàsics com la crisi dels abusos sexuals, que no s'ha comunicat gens bé el missatge que es volia transmetre. ■

**FORN DE PA
MISTRAL**

*Un obrador amb molta història,
amor i qualitat*

DE DILLUNS A DISSABTE DE 7.30 A 20.30 H
DIUMENGES I FESTIUS, TANCAT

Ronda de Sant Antoni, 96, 08001 Barcelona

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana presentem la declaració **Dignitas infinita**, parlem de les **relíquies** de **santa Càndia** i coneixem el nou ministre dels **Franciscans Seglars de Catalunya**, **Josep Serra**

MCS Arquebisbat Tarragona

*Cofre amb les relíquies de santa Càndia a la
parròquia de Santa Maria de Falset.*

Doctrina de la Fe publica la declaració “Dignitas infinita”

L'Església, profundament convençuda que no es pot separar fe i defensa de la dignitat humana

ÁNGELES CONDE
Corresponsal a Roma

Cinc anys ha trigat el Dicasteri per a la Doctrina de la Fe a preparar la declaració *Dignitas infinita* sobre la dignitat humana. El març del 2019, l'aleshores Congregació per a la Doctrina de la Fe va començar

la redacció d'aquest document. Els treballs es van iniciar sota el guiatge del prefecte, el cardenal espanyol Luis Ladaria, i s'han culminat sota el mandat del seu successor, el cardenal argentí Víctor Manuel Fernández. El document combina qüestions de tipus bioètic, ja tractades pel papa Francesc en aquests anys. Així, *Dignitas infinita* abasta des de l'avortament o l'eutanàsia passant per la guerra, la pobresa, el tràfic d'éssers humans, la

prostitució o la violència contra els migrants o contra les dones. La novetat són temes com la maternitat subrogada, la teoria de gènere o la que defineix com a violència digital, que és la que es produeix a xarxes socials i internet.

El Vaticà ha destacat que el text contribueix a superar la dicotomia existent entre els qui es concentren en la defensa de la vida del no nascut o la persona que està per morir, però

La declaració subratlla la dignitat de tot ésser humà, sigui quina sigui la seva circumstància.

s'obliden d'altres atacs contra la dignitat humana i, a l'inrevés, els qui únicament es concentren en la defensa dels pobres i dels migrants, i obliden que la vida ha de ser defensada des de la concepció fins a la mort natural.

El text pren el seu nom d'una expressió de Joan Pau II, el qual va definir la dignitat humana com a "infinita" durant una trobada amb persones amb discapacitat. "La denúncia d'aquestes greus i actuals violacions de la dignitat humana és un gest necessari, perquè l'Església està profundament convençuda que no es pot separar la fe de la defensa de la dignitat humana", assenyalava el prefecte de la Doctrina de la Fe en la presentació del document. Una dignitat, insistia, "que subsisteix més enllà de tota circumstància" i que "tots els éssers humans posseeixen, independentment del fet que siguin capaços o no d'expressar-la adequadament".

Sobre l'avortament, a més de recordar la condemna de l'Església, la declaració destaca que la difusió d'una terminologia ambigua com la "d'interrupció de l'embaràs" amaga el que és per mitigar-ne la gravetat. "Pot ser que aquest mateix fenomen lingüístic sigui símptoma d'un malestar de les consciències. Però cap paraula no pot canviar la realitat de les coses: l'avortament procurat és l'eliminació deliberada i directa, tant se val com es faci, d'un ésser humà en la fase inicial de la seva existència", indica *Dignitas infinita*. Sobre l'eutanàsia, el text lamenta que s'hagi estès la idea que aquesta pràctica és compatible "amb el respecte de la dignitat humana". Recorda la declaració que la malaltia no minva la dignitat i que "la vida és un dret, no la mort, que ha de ser acollida i no subministrada". Alhora, reitera que cal acompanyar la mort, "però no provocar-la o ajudar qualsevol forma de suïcidi".

La novetat és la introducció articulada d'aclariments sobre la qüestió del canvi de sexe i les teories de gènere. El document és contundent: "Malauradament, els intents que s'han produït en les darreres dècades d'introduir nous drets no del tot compatibles pel que fa als definits originalment i no sempre acceptables, han donat lloc a colonitzacions ideològiques, entre les quals ocupa un lloc central la teoria de gènere, que és extremadament perillosa per-

què esborra les diferències en la seva pretensió d'igualar tothom." "Voler disposar d'un mateix, com prescriu la teoria de gènere (...) no significa cap altra cosa que cedir a la vella temptació que l'ésser humà esdevingui Déu", afirma el text. En conseqüència, considera inacceptable el canvi de sexe que descriu com un atemptat "contra la dignitat única de la persona des del moment de la concepció".

No menys contundent resulta el document amb la maternitat subrogada. Al gener, el papa Francesc va titllar aquesta pràctica com a "menyspreable" durant el discurs al cos diplomàtic acreditat davant la Santa Seu. El Papa, a més, va comminar els estats a promoure'n la prohibició a nivell universal. Amb aquesta afirmació el Pontífex es va guanyar elogis des dels àmbits més inesperats. La declaració reprèn les paraules de Francesc. L'Església rebutja aquesta pràctica en la qual "el nen, immensament digne, esdevé un mer objecte", diu el document. Per això, la declaració assenyalava que "el desig legítim de tenir un fill no es pot convertir en un 'dret al fill' que no respecti la dignitat del mateix fill com a destinatari del do gratuït de la vida". Així mateix, indica que la dignitat de la mare també es veu vulnerada en convertir-se en "un mer mitjà al servei del benefici o del desig arbitrari d'altres". ■

La novetat són temes
com la maternitat
subrogada, la teoria de
gènere o la que defineix
com a violència
digital, que és la que
es produeix a xarxes
socials i internet

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Les miròfores

Estem celebrant la Pasqua. Durant la qual recordem (passem pel nostre cor) l'experiència de la Resurrecció de Jesús que van tenir els seus i les seves deixebles. M'agradaria fixar-me en aquestes darreres.

Paraula, miròfores, una mica estranya per referir-nos a aquest grup de dones, que té el seu origen en la llengua grega.

El seu significat literal és: les que porten mirra. Aquest era un perfum, molt apreciat en l'antiguitat, que es duia a les tombes per embalsamar els morts. A la Bíblia, es refereix a les dones que portaven aquest perfum a la tomba de Jesús, el matí del diumenge de resurrecció i van trobar la tomba buida. Allà van tenir l'experiència que el Mestre havia ressuscitat.

A les narracions evangèliques de la Resurrecció ens trobem que Jesús, aquell que havia passat fent el bé, mostrant l'amor del Pare, al qual havien vist morir en una creu i havien sepultat en una tomba nova, ara era viu. La felicitat que les va inundar va ser màxima.

Però qui eren aquestes dones? Segons la tradició i els diferents relats evangèlics, Maria Magdalena, Maria de Cleofàs, Salomé i Joana de Cusa. La tradició oriental afegeix Susanna i Marta i Maria de Betània. En ocasions, també se'ns parla dels miròfors (els deixebles): Josep d'Arimatea i Nicodem.

Quin aprenentatge podem treure de l'experiència d'aquests dones o homes? Em pregunto: estem disposats a anar també nosaltres a la tomba buida, amb el millor que tenim i amb les nostres febleses (la nostra mirra), per fer experiència de Jesús Ressuscitat?

PEPE PEDREGOSA, S.S.P.

Membre d'Escola d'Animació Bíblica

250 anys de l'arribada de les relíquies a la població prioratina

Santa Càndia: una jove màrtir romana a Falset

ANDREU MUÑOZ MELGAR

Delegat per a la Cultura de l'arquebisbat de Tarragona

Les catacumbes i els màrtirs de l'Església primitiva sempre han causat una gran atracció espiritual i fascinació en el món cristià. Des del segle XVI fins al segle XIX moltes comunitats europees i americanes sol·licitaren a Roma cossos de màrtirs enterrats a les catacumbes per ser venerats. La sol·licitud es feia directament al Vaticà per personatges il·lustres. La Sagrada Congregació d'Indulgències i Relíquies, constituïda el 1667, per acreditar el caràcter de relíquia d'aquells cossos, exigia que havien d'estar associats a l'aparició de signes del martiri com palmes, coloms amb palmes al bec, gots amb sang, instruments de tortura dins la tomba i també el nom del màrtir a les inscripcions. Si mancava algun d'aquests elements, la palma i el got amb sang esdevenien indicis precisos. La donació era acompanyada per un document oficial anomenat *autèntica*, signada pel cardenal vicari i acompanyada de les condicions de veneració. El bisbe de la diòcesi receptora a través d'una cerimònia devia verificar l'autèntica per poder posar les relíquies a pública veneració.

Les relíquies de la màrtir santa Càndia, aquest any, compleixen dos-cents cinquanta anys de la seva arribada des de Roma a la parròquia de Santa Maria de Falset (Priorat). Poc coneixem de la jove Càndia o Càndida que s'autèntica que fou màrtir romana, sepultada a les catacumbes de Ciríaca al costat de la via Tiburtina de Roma. Per intercessió del teòleg falsetà P. Josep Rull (c.m.), el papa Climent XIV, a través del cardenal Marcantonio Colonna, feu acte de donació del cos de la màrtir a la parròquia de Falset el 27 de juny del 1774. Les restes de Càndia foren traslladades de Roma a Barcelona i després a Tarragona. Un cop obtingut el permís d'exposició pública per a llur veneració, arribaren les despulles de la màrtir a Falset el 25 de setembre del 1774. Les relíquies foren venerades a l'antiga església romànica fins que l'any 1793 foren ubicades en una capella de la nova església barroca. El 15 d'agost del 1810, les tropes napoleòniques profanaren les restes de la màrtir. Recollides pietosament, foren traslladades al monestir d'Escornalbou fins que l'any 1812 retornaren a Falset.

El vicari general de l'arquebisbat de Tarragona, dubtant de l'autenticitat de les relíquies, determinà que es disposessin en un lloc digne, però que no s'exposessin a la veneració. Així, es col·locaren a l'antiga tribuna dels Ducs de Medinaceli del temple parroquial. L'any 1960 Mn. Jaume Ciu-rana i uns col·laboradors recuperaren les relíquies destapant l'espai on es trobaven ocultes. El cardenal Benjamín de Arriba y Castro autoritzà la investigació científica per comprovar

l'autenticitat de les relíquies. L'anàlisi forense verificà l'antiguitat de les restes que pertanyien a una noia d'entre 12 i 13 anys. L'anàlisi de l'ungüentari —que sempre acompanyà el cos i segons s'acreditava contenia restes de sang de la màrtir— corroborà una cronologia d'època. Efectivament, la seva tipologia concorda amb exemplars similars d'època tardoromana. El 9 d'agost del 1961 el cardenal signava la nova autenticació i el 7 de setembre del 1961 es feu el solemne trasllat de les relíquies a l'església de Falset.

Al voltant de santa Càndia neix una història més pietosa que real donat que no conservem d'ella cap acta de martiri, passió o llegenda antiga. En la *Novena a la gloriosa verge y màrtir Santa Candia patrona de la vila de Falcét* (Tarragona, 1827) s'explica que Càndia fou acusada de ser cristiana davant l'emperador Maximià. No abjurant de la seva fe, fou empresonada i es prohibí que se li donés menjar. Tot i així, tampoc no va abjurar. Com a conseqüència, la van despullar i escorxar amb escarpadors de ferro. Ebelisau, ministre de l'emperador, impressionat pel testimoni de la jove, es convertí al cristianisme. Després, Eusebi va manar llançar-la a la foguera, però el foc no li feu res com tampoc els lleons als quals fou llançada posteriorment. Davant d'aquests fets sobrenaturals també Eusebi es convertí al cristianisme. Llavors l'emperador va fer decapitar-los tots tres.

Aquesta bella i pietosa història presenta traços d'haver combinat elements d'altres martiris de joves cristianes com Tecla, Agnès o Eulàlia.

Imatge de santa Càndia a l'església de santa Maria de Falset.

Únicament, podem inferir que Càndia fou una jove en edat de contreure matrimoni. Com la resta de joves romanes de la seva edat hauria rebut per part de la mare una educació en valors i aprenentatges necessaris per afrontar la nova etapa de la seva vida. Inferim que, en haver estat enterrada a les catacumbes de Ciríaca, provenia d'un ambient familiar cristià que hauria combinat en la seva educació alguns dels valors tradicionals romans de la *mos maiorum* (costums dels ancestres) amb els valors pròpiament evangèlics. No sabem si va poder rebre instrucció acadèmica, tot i que hauria estat possible. En qualsevol cas, Càndia estava preparada per tenir

una autonomia de pensament i consciència que justifica la llibertat amb la qual devia afrontar el martiri. I és que a Càndia li tocà viure moments convulsos. L'Estat romà atribuï els desastres naturals, econòmics i militars que va patir l'Imperi en aquells moments a la ira dels déus (*ira deorum*). L'Estat va voler restituir la *pax deorum* exigint actes expiatoris i ofrenes als déus. La negativa de molts cristians a participar en aquestes obligacions religioses fou causa de persecució i mort. Les persecucions de Valerià (mitjan segle III) i de Diocleciana (inici del segle IV) foren especialment intenses i en aquest espai de temps cal emmarcar el martiri de Càndia. ■

Càndia estava preparada per tenir una autonomia de pensament i consciència que justifica la llibertat amb la qual devia afrontar el martiri

El lleidatà Josep Serra, nou ministre dels Franciscans Seglars de Catalunya

“Si volem fer un món millor, cal una revolució de tipus franciscà”

JORDI CURCÓ
Lleida

El lleidatà Josep Serra, professor de Filosofia en un institut públic de Lleida, fou elegit el 17 de febrer nou ministre de l'Orde Franciscà Seglar de Catalunya (OFS), coneguts com a Terciari Franciscans. L'elecció tingué lloc en el Capítol de l'Orde Franciscà Seglar de Catalunya, celebrat al santuari de la Mare de Déu de Pompeia, dels caputxins de Barcelona, on l'OFS té la seva seu central. Serra, juntament amb quatre seglars franciscans més, elegits també en aquest capítol, conformaran a partir d'ara l'òrgan de govern de l'OFS de Catalunya.

Josep, quines funcions té aquest ministeri?

Un frare molt estimat a Lleida i Barcelona, en Francesc Vilà, em va dir una vegada que “ministre” vol dir “el que és menys”, “el servidor de tots”. Doncs això. El ministre és el germà que està al servei de tots els germans i germanes de l'orde per tal d'ajudar-los a ells i a les fraternitats locals en el seu projecte i compromís de vida, d'ajudar-los en la seva formació, de fer visible tota la seva activitat així com solucionar problemes tècnics que puguin sorgir.

Explica'ns l'actual moment que viu a Catalunya l'OFS.

Millor que temps enrere, però encara no tan bé com voldríem. Després d'uns anys preocupants, la realitat és que, sense parlar de masses, la majoria de fraternitats tenen persones en procés de formació i creixement. Estem detectant que un nombre significatiu de creients adults i amb una forma-

ció catòlica consolidada s'interessen per portar a terme una vida seguint la inspiració i els valors de sant Francesc d'Assís i amb el convenciment que ara és el moment de comprometre's amb l'Església i amb el franciscanisme seglar, que és un compromís de vida fonamentada en una espiritualitat i que consisteix a portar a la vida l'Evangeli i l'Evangeli a la vida.

Quins seran a partir d'ara els teus objectius per tirar endavant amb els terciaris?

La junta té com a projectes donar més visibilitat a l'orde, ja que molta gent que s'ha interessat per l'orde reconeix que ha tingut problemes per conèixer la nostra realitat més en profunditat. Evidentment, també tenim com a objectius ajudar totes les fraternitats locals en la realització i promoció de les seves activitats, així com solucionar tots aquells problemes que poden tenir en el seu dia a dia. Finalment, tenim com un repte important posar al dia tots els aspectes legals i administratius de l'OFS.

A Lleida els franciscans, després de 800 anys de presència, van deixar el seu convent i el santuari de Sant Antoni de Pàdua l'agost de l'any 2022. Com ho va viure els terciaris?

Amb una enorme tristesa, no solament perquè marxaven uns amics, sinó perquè ens deixaven orfes d'una bona part dels nostres germans espirituals i, això, per als que som franciscans seglars, és molt dur. No t'ho pots imaginar! Creiem que el tancament del santuari dels franciscans de Lleida ha estat un gran error. A més a més les formes no van ser les millors. Evidentment, vam estar sempre al costat dels nostres germans de Lleida, ajudant-los en aquest difícil moment i animant-los en el seu esforç per no fer desaparèixer els franciscans a la Terra Ferma.

D'alguna manera, heu anat suplint a la capital de Ponent l'absència dels ja enyorats “frarets”, oi?

El Consell de govern de la fraternitat de Lleida va optar per l'opció difícil de voler mantenir la presència franciscana, volent mantenir algunes tradicions, com les eucaristies de la Festa de Sant Antoni de Pàdua i de Sant Francesc al santuari. Mantenint també la relació amb la fraternitat de Balaguer i augmentant la relació amb les germanes clarisses del santuari del Sant Crist. En aquest sentit l'OFS Catalunya estarà al costat dels germans de Lleida i des de Catalunya, esperem que tot aquest esforç tingui el premi que noves persones s'interessin per l'orde.

Qui és Francesc d'Assís per a tu?

Una de les persones que d'una manera més coherent i radical ha viscut la fe i que va poder enfrontar-se a tot el seu món per amor i fidelitat a Déu, portant a terme uns valors fonamentals per sentir-nos autènticament humans, rebutjant un model de vida individualista, materialista i bèl·lic i prioritzant l'ajut als més desfavorits i rebutjats per la societat.

El missatge i carisma de sant Francesc continua viu i actual.

Només cal mirar el telenotícies o llegir el diari per tal de veure que és més necessari que mai. Si volem fer un món millor cal una revolució de tipus franciscà que de forma contundent aposti per la pau, l'amor i la caritat especialment envers els més desfavorits, el sentiment que els altres són tan fills de Déu com nosaltres i que, per tant, són els nostres germans allunyant-nos d'egoismes, la riquesa com a fi últim, l'ostentació i la recerca del poder pel poder. Si llegeixes les vides de sant Francesc, santa Clara o santa Isabel d'Hongria pots veure moltes situacions que poden inspirar-nos en la nostra vida de cada dia.

“El franciscanisme
seglar vol portar a
la vida l’Evangeli i
l’Evangeli a la vida”

Josep Serra amb una escultura de sant Francesc a Assís.

ADMINISTRACIÓ DE PATRIMONIS IMMOBILIARIS LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS

RAMBLA CATALUNYA 81 4-2
08008 – BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

Reobre l'hostatgeria del santuari de Cabrera

Després d'uns quants mesos de rehabilitació i amb una nova gestió, s'ha reobert el restaurant del santuari de Cabrera. Les obres han inclòs l'adequació de les antigues habitacions en format refugi de muntanya (quatre habitacions familiars i dues per a grups de fins a deu persones). L'hostatgeria servirà esmorzars i dinars de divendres a diumenge; sopars només per als allotjats. Per a reserves i més informació: 639 293 505 / www.santuaris.cat

SANT FELIU DE LLOBREGAT

"Cridats a sembrar l'esperança i a construir la pau"

El IV Diumenge de Pasqua, 21 d'abril, Diumenge del Bon Pastor, celebrem la 61ena Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i la Jornada de les Vocacions Natives, amb el lema: "Cridats a sembrar l'esperança i a construir la pau." Un pas més per aprofundir en l'objectiu diocesà: "Som cridats. Cridats a ser poble." Un camí en comú que condueix vers l'Any Jubilar del 2025.

GIRONA

Espiritualitat i natura al monestir de Sant Daniel

El president de Silene i doctor en Biologia ambiental, Josep Maria Mallarach, va oferir, fa unes setmanes, al monestir de Sant Daniel de Girona, una conferència sobre el llegat de la tradició monàstica en relació amb l'espiritualitat i la natura. El programa va seguir amb l'activitat *Gest de la paraula*, conduïda per Anna Jarque, de País Conscient.

SOLSONA

Primera Jornada per la Vida a la diòcesi de Solsona

El dissabte dia 6 d'abril va tenir lloc al Seminari de Solsona, per primera vegada a la diòcesi, una Jornada per la Vida. Aquesta jornada, organitzada pel grup del Projecte Raquel, va comptar amb la presència del bisbe Francesc. Es van escoltar reflexions sobre l'avortament, l'eutanàsia, la sedació pal·liativa entre d'altres. La trobada va acabar amb l'Eucaristia i el dinar. Una jornada molt interessant que ajuda a ser conscients del valor de la vida.

LLEIDA

Restauració del mantell de la Mare de Déu de la Soledat

La Mare de Déu de la Soledat va tornar a lluir el 5 d'abril, en el tancament de l'Any dedicat a aquesta icònica imatge de la Verge de l'església de la Sang, el mantell blau cel de Pasqua que havia vestit fins al 1931 i una rèplica del cor de plata d'orfebreria que va desaparèixer durant la Guerra Civil. El mantell s'ha restaurat, i el cor s'ha fet de nou prenent com a referència fotografies dels anys trenta. El bisbe de Lleida va presidir la missa pasqual solemnitzada pel Petit Cor de la Catedral.

TORTOSA

Assemblea de Càritas Interparroquial

El 22 de març va tenir lloc l'Assemblea Interparroquial de Tortosa. Dels projectes de Càritas Interparroquial que van ser aprovats per unanimitat cal destacar, entre d'altres, el "Projecte Clara" per a dones amb pocs recursos; o el de "Joves amb futur". A continuació es presentà l'estat de comptes de l'any 2023 i el pressupost previst per a l'any 2024.

TERRASSA

Confirmacions a la comunitat del Cenacle, a Fogars de Montclús

El dissabte 6 abril al matí el bisbe Salvador va visitar la comunitat del Cenacle, a la parròquia de Sant Cristòfor de Fogars de Montclús, en ple Montseny. Va celebrar la missa i va confirmar 4 joves de la parròquia de Sant Martí de Sant Celoni. El Cenacle és una realitat d'Església que acompanya les persones en el seu procés de desintoxicació de diverses dependències, principalment les drogues, a través de tres pilars: pregària, treball, vida comunitària/amistat.

URGELL

56è Consell diocesà i Assemblea de Càritas d'Urgell a Balaguer

La reunió ordinària del Consell diocesà de Càritas d'Urgell i l'Assemblea diocesana es van celebrar, el dissabte 6 d'abril, al santuari del Sant Crist de Balaguer. L'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir la sessió juntament amb el director voluntari de Càritas, Josep Casanova. Durant la reunió, es van presentar i aprovar les memòries d'activitats i econòmiques corresponents a l'any 2023 tant de Càritas d'Urgell com del Grup Grapats.

TARRAGONA

Presentació de les actes del Congrés de Centelles

La seu dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat de Catalunya a Tarragona va acollir, el 4 d'abril, la presentació del llibre que recull les actes del Congrés *El monument tardoromà de Centelles: Dades, context, propostes*, inserit en la Col·lecció *Studia Archæologiæ Christianæ* de l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

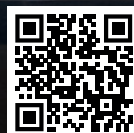

Vine a les Portes Obertes de Blanquerna-URL!

25 de maig a les 10 h

Graus en:

Comunicació, Educació, Esport,
Relacions Internacionals i Salut

Inscriu-te a
la jornada a
blanquerna.edu

Blanquerna
UNIVERSITAT RAMON LLULL

Excel·lència
és futur

**ANA DA SILVA
I GORETTI POMÉ**
Professores d'art,
religió i valors

AULA EDUCATIVA

Arts i valors. “El valor de l'Art”

L'educació artística impartida des de l'escola ha de contribuir a la construcció interior de l'ésser humà i a fer més sàvia tota persona que s'endinsa en aquest camí

Al llarg de la nostra trajectòria com a docents de matèries vinculades amb l'àmbit artístic, hem sentit de tant en tant una pregunta recurrent: “Profe, però per a què serveix l'Art?” Aquesta pregunta va sempre acompanyada de certa ironia i desafiament cada vegada que és proferida i sempre ens toca ben endins, i ens porta a argumentar el valor de les arts a les noies i els nois amb qui compartim un camí d'aprenentatges i de vida.

Per la formulació de la pregunta podem veure que la percepció que alguns dels nois i noies tenen de la matèria és fonamentada en una concepció de l'art com a manualitats o com a entreteniment, que tampoc està malament. Tanmateix, l'art no són només manualitats, no consisteix només a treballar amb les mans

i generar còpies d'obres anteriors, implica també el treball amb l'intel·lecte i el jo personal per generar peces úniques, una manera d'interpretar el món i d'explorar-lo i paral·lelament transitar en el camp de la lectura i interpretació de les obres artístiques, per conèixer què diuen i què ens diuen del món que ens envolta i d'altres mons desconeguts. En conseqüència, l'educació artística impartida des de l'escola ha de contribuir a la construcció interior de l'ésser humà i a fer més sàvia tota persona que s'endinsa en aquest camí.

L'art serveix per descriure la realitat existent i visibilitzar-ne d'altres d'aparentment inexistents. També per il·lustrar idees i conceptes i donar-los forma. Per embellir o ornamentar qualsevol espai o peça utilitària i per comentar qüestions socials amb rerefons polític.

L'art també pot ser el resultat d'un procés d'ideació sobre un camp del coneixement humà. En un pla més introspectiu, l'art també actua com a mitjà d'expressió de l'interior de la persona. De vegades pot intervenir en un procés catàrtic, de cura interior (artteràpia).

Així mateix podem parlar dels beneficis i dels valors que aporta a la persona el treball amb les arts, tal com l'acceptació de diferents formes de pensar, el respecte pel que és diferent o l'afermament de l'autoestima.

En resum l'art contribueix a l'enteniment sobre la vida, la societat, la complexitat de la persona i de la cultura entre altres màximes que pensem. L'art és aquella oportunitat de trobada personal i interpersonal. L'art és l'ètica vinculada a l'estètica. L'art és “valors per a la vida”. ■

**JOAN RAMON FARRÉ
HUGUET**

Psicòleg
Àrea de Gestió del Coneixement
de la Fundació Centre Català de
Solidaritat (CECAS)

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

Ampliació de les cosmovisions familiars

La família esdevindrà un taller obert les vint-i-quatre hores del dia en la seva tasca d'acompanyament afectiu i servei als seus membres

Tota persona humana té i comparteix amb les altres el fet de tenir una mateixa cicatriu. Sigui d'on sigui, vingui d'on vingui o vagi on vagi, tot ésser humà té la marca del seu naixement, el llombrígol. El senyal inequívoc que ha estat gestat dins el si d'un congènere: la mama. Això vol dir que som mamífers, i com a tals tenim una ment social. Com deia un filòsof alemany, l'ésser humà quan neix ja és suficientment vell per morir. Aquesta absoluta fragilitat del recent nascut fa que durant molt de temps necessiti la cura de l'entorn social pròxim per sobreviure, normalment l'anomenem "la meua família". Algú l'ha d'alimentar, netejar, donar-li escalf, afecte, comunicació... L'ésser humà és l'ésser viu que tarda més temps a aconseguir una plena autonomia, el que té el període més llarg d'infància, pubertat i adolescència,

i això implica l'avantatge de tenir la capacitat més prolongada per poder aprendre, fins i tot impulsant-se en aquelles etapes que van més enllà de la maduresa. La ment del nen o nena en creixement es nodreix dels continus missatges verbals i no verbals de la constel·lació familiar de manera intensiva i implacable durant molt de temps, determinant i conformant el desenvolupament de la seva socialització dins i fora del nucli familiar.

Però si bé tots compartim el melic, també és cert que no hi ha cap llombrígol igual. És més, no n'hi ha hagut cap d'igual i no n'hi haurà cap d'igual. L'empremta umbilical és més definitiva d'identitat que la digital. Cada ésser és únic i irreplicable. Des de la primera infància el nen té una força individual de desenvolupament i unes potencialitats que tendiran a actualitzar-se al llarg de tota la seva vida. Ajudar

a trobar l'equilibri entre aquest principi d'individuació i el de socialització és un difícil art al qual ineludiblement haurà de recórrer tot sistema familiar per al benestar de totes les persones que el componen. La família esdevindrà un taller obert les vint-i-quatre hores del dia en la seva tasca d'acompanyament afectiu i servei als seus membres durant totes les etapes del seu cicle vital.

Resumint, tota persona humana té i comparteix una mateixa cicatriu, i aquest senyal al mateix temps és únic i irreplicable. Segurament s'hauria de saber gaudir d'aquesta simultània realitat, no tant per mirar i contemplar el propi melic, sinó per ser conscients que hem de saber mirar i respectar també el melic dels altres, tant el dels membres de dins de la família com el de les persones que estan més enllà del nucli familiar. ■

OBRINT EL MELÓ DEL LLIBRE RELIGIÓS

La majoria de les editorials consideren que aquest tipus de literatura gaudeix actualment de bona salut

MAC

Fotos: Agustí Codinach

En la gairebé centenària diada de Sant Jordi, les roses comparteixen un protagonisme sa i equitatiu amb els llibres. Des de l'any 1996, i per iniciativa del govern de la Generalitat de Catalunya, la Unesco va declarar el 23 d'abril Dia Mundial del Llibre i dels Drets d'Autor. Aquesta festa esdevé, per tant, el moment més adient per preguntar-nos com es troba avui dia la salut del llibre de temàtica religiosa i espiritual.

“És cert que el públic ‘religiós’, estrictament parlant, va minvant, però la recerca de respostes a les grans preguntes de la humanitat continua. El llibre religiós i espiritual, a més, es manté viu i gaudeix de bona salut gràcies als diferents punts de vista, perspectives, experiències, llenguatge... que ens ofereixen els diversos autors”, explica el P. Joan Bové, director general de l'Editorial Claret.

“El llibre religiós i espiritual —afegeix— toca la part més profunda de l'ésser humà. A tots ens agrada escoltar i llegir paraules que ens arribin al cor, que ens diguin quelcom, que ens omplin, que ens ajudin a créixer interiorment, que ens aportin una al-

tra mirada del món i de la vida, que ens responguin les preguntes existencials davant del dolor, la malaltia, la mort...”

Segons el P. Bové, “la literatura ens endinsa per mons desconeguts, diferents del nostre. La literatura ens aporta cultura, història, llenguatge, imaginació, ens treu de les nostres zones de confort... La lectura d'un bon llibre ens fa créixer, ens desperta la curiositat, l'admiració... Les nostres limitacions ens empetiteixen, ens aclaparen i, a voltes, ens menen al conformisme. Per això és important saber triar la lectura de bons llibres, en especial, llibres espirituals, per treure'ns del forat on ens han portat els nostres pensaments i la nostra manera de viure per obrir-nos a la novetat, al canvi, a la transformació i a l'experiència de Déu”.

Jaume Fontbona, cap de Publicacions del Centre de Pastoral Litúrgica, afirma que “tot llibre especialitzat, com el nostre, ha baixat en volum de vendes des de la pandèmia. Cal dir que la recuperació ha estat molt lenta fins ara a Catalunya, però a Hispanoamèrica ha estat més greu la davallada, allà es compra menys el llibre europeu. D'altra banda, la proporció entre català i castellà és la mateixa que en el mercat en general, un de cada tres llibres que es ven és en català. Això és molt significatiu per a nosaltres”.

En els seixanta-sis anys de vida d'aquesta editorial, el fil conductor ha estat, i continua sent-ho, “l'eclesiologia de comunió, un dels punts forts del nostre ideari. Un altre dels punts forts és el servei al poble sant i fidel de Déu, així com la fidelitat a la reforma litúrgica promoguda pel Concili Vaticà II”, especifica Fontbona.

També posa en relleu que “la literatura és una expressió privilegiada de la fe i per això tenim la col·lecció *Emaús* (en català i en castellà), especialment dedicada a divulgar l'experiència de la fe, així com la seva celebració a través d'aquests llibrets de fàcil lectura. Ja hem arribat a publicar-ne 180. Altres col·leccions estan més dedicades a la promoció de la reforma litúrgica i a la preparació de les celebracions, així com fer-les pedagògicament més participatives i fructíferes. També procurem ajudar a entrar en els llibres litúrgics, en la història del moviment litúrgic, en el sentit dels grans temps forts de l'any litúrgic, en com se celebrava i es formulava la litúrgia en els inicis del cristianisme”.

Javier Gogeaskoetxea, conseller delegat de l'Editorial Desclée De Brouwer, opina que “la tendència dels darrers anys és cap a una disminució de les vendes. Els llibres religiosos i espirituals han tingut un mercat sòlid i sovint han estat populars entre di-

NOVETATS

Novetats literàries a la Llibreria Claret.

RECOMANACIONS DE LES EDITORIALS

- **La dimensió humana. Neurones i salms**, del Dr. Jaume Duran
- **Natura sagrada. Deu converses**, de Josep Gordi i Laura Mor
- **Ser algú per a algú. Obra Social Santa Lluïsa de Marillac**, de Jordi Pacheco

- **Rut i Jonàs, la tendresa enfront dels integrismes**, de Josep Lligadas
- **El discerniment**, de Giacomo Costa
- **Formació litúrgica fonamental**, de Jose Antonio Goñi

- **Tres mujeres judías repiensen a Dios**, de Carlos Domínguez
- **Eneagrama y Moradas de santa Teresa**, d'Eduardo Lallana García
- **Un resplandor inesperado. Relatos de transformación espiritual basados en hechos reales**, de Ricardo Fernández Aguilà

Publicacions
de l'Abadia
de Montserrat

- **El teu monjo interior. Un camí**, de Daniel Bourguet i traduït per Ramon Ribera-Marín
- **Relectures**, de Bernabé Dalmau
- **Regla per als monjos**, de sant Benet de Núrsia

- **Benaurances per a agnòstics**, de Francesc Torralba
- **Consciència o col·lapse**, de Jordi Pigem
- **No robaràs**, de David Fernández

- **Soc preciosa**, de Glòria Gil
- **Pensar la Creació**, de David Jou
- **Quan el món gira enamorat**, de Rafel de los Ríos

versos grups de lectors. Això no obstant, la progressiva secularització de la societat està afectant la demanda d'aquestes publicacions. D'altra banda, aquelles publicacions que aborden temes de benestar mental, desenvolupament personal i espiritualitat sense estar necessàriament vinculades a una tradició religiosa específica, entren en competència directa amb els llibres religiosos”.

“Malgrat la secularització, la recerca de transcendència i significat continua sent una necessitat humana fonamental per a moltes persones. La secularització no necessàriament elimina aquesta recerca, sinó que pot canviar la forma en què es manifesta. En moments de dificultat, crisi o incertesa, les persones recorren sovint a la religió i l'espiritualitat a la recerca de consol, esperança i ori-

entació. Aquests llibres poden proporcionar ensenyaments, pràctiques i reflexions que ajudin les persones a aprofundir-ne la comprensió de si mateixes, dels altres i del món”, comenta Gogeaskoetxea.

Per la seva banda, Núria Mañé, directora de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, dona a conèixer que “el públic destinatari del llibre religiós en català no es pot comparar al dels altres idiomes, perquè els lectors són molts menys. De tota manera, hi ha un públic lector d'aquest tipus de llibre i que, a banda de llegir les novetats que van sortint, sovint demana llibres que no són nous, però que són intemporals. Mirem de publicar llibres que puguin interessar a aquests lectors i combinar els que preveiem que tindran una millor acollida amb els que no seran tan populars, però que ens agrada que

formin part del nostre catàleg”.

El compromís amb l'educació en valors de l'humanisme cristià és un tret distintiu de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, “però de moltes altres editorials també, encara que no sigui d'una manera explícita. Els valors cristians formen part de la nostra cultura”, destaca Mañé.

Una visió també positiva és la que comparteix Ignasi Moreta, director de Fragmenta Editorial. “La voluntat de recerca, d'indagació, d'exploració de l'ésser humà continua tan viva com sempre. I, per tant, el llibre d'assaig en l'àmbit religiós i espiritual gaudeix de bona salut. Ens fem preguntes, no ens conformem amb respostes prefexades, volem respondre per nosaltres mateixos i ho volem fer amb els millors acompanyants, amb els millors referents, amb qui ens fa pensar i re-

La Llibreria Abadia de Montserrat presenta les seves novetats per Sant Jordi.

pensar la condició humana. I per això llegim”, assenyala.

Per a Moreta, “som éssers a la recerca no sé si de transcendència necessàriament, però sí de sentit. No sé si de transcendència perquè parlar de transcendència ja és una forma de situar-nos en un determinat llenguatge cultural per parlar de Déu, que podem entendre dins de la mateixa tradició cristiana en termes transcendents, però també immanents. En qualsevol cas, som recercadors de sentit: busquem una certa congruència, un cert relat, que ens permeti afrontar el repte de viure amb un mínim equipatge. Que les coses tinguin sentit és una aspiració totalment legítima. Com ho és constatar que sovint aflora el ‘sense sentit’”. ■

Són nombroses les editorials que es dediquen a difondre la cultura religiosa i aprofundir en el seu coneixement

Una fascinante unión de sabiduría espiritual y autoconocimiento.

Este libro ofrece una guía iluminadora hacia la plenitud, entrelazando las enseñanzas del Eneagrama con los profundos mensajes de Santa Teresa. Ideal para buscadores de crecimiento personal y espiritual, y quienes guían a otros en este viaje transformador.

Un libro conmovedor que explora las vidas y creencias de Edith Stein, Simone Weil y Etty Hillesum.

A través de sus historias personales y de su fe inquebrantable frente al Holocausto, esta obra desafía las percepciones tradicionales de Dios, presentando visiones transformadoras de un amor divino más allá del poder y la omnipotencia.

Descubre 21 historias reales de transformación espiritual, donde lo ordinario se transforma en extraordinario a través de revelaciones inesperadas. Una invitación a reconsiderar la realidad, mostrando cómo la vida puede ofrecernos momentos luminosos sin buscarlos, cambiando nuestras perspectivas y enriqueciendo nuestra comprensión del mundo y de nosotros mismos.

Demano a tots els diocesans que preguin per fra Octavi Vilà, perquè pugui exercir el ministeri encomanat i sigui ben acollit a la seva nova diòcesi

Un nou bisbe a Girona

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, a finals de febrer el papa Francesc va nomenar l'abat del monestir de Poblet, fra Octavi Vilà Mayo, com a bisbe de Girona. I avui, en aquest IV diumenge de Pasqua dedicat a Jesús com el nostre Bon Pastor, diumenge dedicat també a pregar per les vocacions, serà ordenat bisbe i prendrà possessió canònica de la seu de Sant Feliu i de Sant Narcís en una celebració que tindrà lloc a la catedral de Girona.

D'ençà que vaig tenir coneixement del seu nomenament, me'n vaig alegrar moltíssim per diferents motius. En primer lloc, perquè després de dos anys sense bisbe, fi-

nalment aquesta estimada diòcesi sufragània de la seu tarragonina ha estat proveïda del pastor que tant necessitava. Però, en segon lloc, també perquè l'elegit és fill de Tarragona, de la nostra Església, i, a més, una persona d'unes grans qualitats humanes, intel·lectuals i eclesials, que ha exercit admirablement el càrrec d'abat del cenobi més important de la nostra arxidiòcesi. Ens en congratulem de cor i demano a tots els diocesans que preguin per ell, perquè pugui exercir saludablement el ministeri encomanat i sigui ben acollit a la seva nova diòcesi.

Fra Octavi s'afegeix a la llargallista de bisbes que han presidit la seu de sant Narcís. Se'n coneix el nom de més de cent deu, el primer dels quals és Frontinià, que participà en el Concili de la Tarraconense tingut precisament a Girona l'any 517. A banda del diaca sant Feliu, que —segons la tradició— evangelitzà Girona a finals del segle III, els primers indicis fefaents d'una comunitat cristiana a Girona els tenim en els set sarcòfags paleocristians de la basílica de Sant Feliu, i la primera menció documental com a bisbat consta en una carta del papa Inocenci I, de l'any 400. Girona té, per tant, una llarga història de fe cristiana. Com tota la Tarraconense, ha estat primer cristiana abans que catalana.

La successió dels apòstols continua a casa nostra. Tal com afirma el Concili Vaticà II, "els apòstols [...] no solament tingueren diferents col·laboradors, sinó que, perquè la missió a ells encomanada es pogués continuar després de la mort, van donar com a testament als seus cooperadors immediats l'encàrrec d'acabar i de consolidar l'obra per ells començada, encomanant-los d'atendre tot el ramat en el qual l'Esperit Sant els havia posats per tal de pasturar l'Església de Déu (cf. Ac 20,28)" (LG 20).

L'Església és un sacrament, un signe visible de la presència salvadora de Jesucrist en el món. Tan sols aquesta és la seva raó de ser. Per garantir-ho compta amb l'assistència de l'Esperit de Jesús, l'Esperit Sant. El bisbe, en l'exercici del seu ministeri, passa hores de tota mena. També sofreix moltíssim en les dificultats, com en qualsevol empresa humana. Però puc dir que, sobretot en les hores baixes, l'Esperit irromp en el cor, no pas donant la solució als problemes, que és feina dels homes, sinó comunicant la seva llum i fortalesa. Venen a la memòria les paraules de Jesús als Apòstols en el darrer sopar: "Jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor perquè es quedi amb vosaltres per sempre" (Jn 14,16).

Ben vostre. ■

Som cridats a redescobrir el do inestimable de poder dialogar de tu a tu amb el Senyor, i en aquest diàleg d'amor invocar el do de vocacions santes

Faci's la vostra voluntat

SERGI GORDO RODRÍGUEZ

Bisbe de Tortosa

Avui, quart diumenge de Pasqua, preguem especialment per les vocacions al seguiment de Jesús, el Bon Pastor.

Habitualment sentim a dir que a les nostres diòcesis hi ha crisi de vocacions. Crec que, pròpiament, el que hi ha a la nostra Europa occidental, no pas a altres llocs del nostre món, és una crisi en l'escolta i en la resposta generosa al Senyor. Ell no té pas cap crisi. Al contrari, Ell no para d'adreçar-nos la seva crida a

conèixer-lo, estimar-lo i seguir-lo. Ell continua cridant-nos sempre a cadascun de nosaltres, però potser degut a massa sorolls o bé perquè estem una mica sords, no sempre el sabem escoltar amb atenció. No sempre li responem amb joia i confiança. No sempre acabem de refiar-nos que quan li diem sí a la seva crida és quan som veritablement més lliures que mai. “Ell, més que ningú, respecta la nostra llibertat, no s'imposa sinó que es proposa”, tal com ens ho remarca el papa Francesc en el seu missatge per a la 61a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, que celebrem precisament avui.

Quan preguem el Parenostre i diem “faci's la vostra voluntat”, podem experimentar que és un goig immens ser deixebles missioners seus. En aquest any 2024, dedicat de manera especial a la pregària en preparació del Jubileu de l'any 2025, som cridats a redescobrir el do inestimable de poder dialogar de tu a tu amb el Senyor, i en aquest diàleg d'amor invocar el do de vocacions santes. I invocar també el do de bons acompanyants que ajudin els cridats a discernir la pròpia

missió en la gran família de l'Església: la vida de compromís laical, a països de missió al tercer món, o al món de la marginació a casa nostra, a llocs de frontera, al món de la cultura, de l'art, de l'economia, de la política; la vida consagrada, tant en el silenci de la pregària com en l'acció apostòlica; o la resposta al Senyor des de la vocació al diaconat o al sacerdoci. Això és —segons una bonica imatge del missatge esmentat del Sant Pare—, “la polifonia dels carismes i de les vocacions, que la comunitat cristiana reconeix i acompanya”.

Avui, doncs, preguem units: “Pare, ajudeu-nos a fer la vostra voluntat, cada dia, en cada moment. Que mai no ens cansem de cercar el que voleu de nosaltres, perquè tots, amb alegria, ens sapiguem deixebles vostres. Que tots, amb generositat, ens sentim missioners, enviats a portar-vos allí on vós desitgeu que visquem la nostra fe. Que mai no faltin joves que, reconeixent la vostra crida, diguin, sense por: faci's la vostra voluntat; i que la vostra Mare, Maria, ens enforteixi en el nostre compromís amb vós i amb l'Església. Amén.” ■

CONSULTORI BÍBLIC

Què és l'henoteisme?

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica

En general, coneixem el que són el monoteisme (creure i donar culte a un sol Déu) i el politeisme (el mateix respecte de déus diversos). En canvi, també és força general el desconeixement del que és l'henoteisme, i tot i així és una clau rellevant i necessària per a una lectura interpretativa d'una part important de l'AT, de les narracions "històriques" sobre el poble d'Israel.

L'henoteisme té com a propi un sol Déu, que lògicament és a l'únic al qui dona culte, però creu que cada poble té el seu propi déu. Això és precisament el que creia el judaisme primitiu i, per tant, resulta una clau imprescindible per entendre el que van fer i per què ho van fer.

Aleshores, si cada poble té el seu déu, que l'acompanya, protegeix i enforteix davant l'enemic, aleshores el meu necessitarà mostrar als altres pobles que el meu Déu és més fort i poderós. Per això, cal que embolcalli la història del meu poble d'una certa èpica.

Això explica el perquè d'algunes exageracions als relats, també en matèria de violència. El relat èpic no s'atura a sospenar l'ètica del que narra. Cal dir que si tenim en compte que els relats de l'Èxode s'escriuen des del molt posterior temps de l'Exili, podem entendre encara més la necessitat d'aquesta èpica que doti d'esperança el poble sotmès.

Mostra escrita d'aquest henoteisme el trobem en expressions de Moisès com "Qui és com tu entre els déus, Senyor?" (Ex 15,11); en el mateix Decàleg, quan diu "No tinguis cap altre déu fora de mi" (Ex 20,3), o en accions com l'elaboració del vedell d'or quan perden la fe i l'esperança en el seu Déu i pretenen substituir-lo.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

L'únic Bon Pastor

CONCEPCIÓ HUERTA

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

En molts textos de l'Antic Testament trobem la identificació de Déu amb la figura del pastor; del seu poble amb el ramat; dels jueus amb les ovelles. El text de sant Joan que llegim avui correspon a la segona part de la paràbola entranyable del "bon pastor". Jesús s'aplica aquest títol, precedit de l'expressió "jo soc", tan sovintejada en boca seva en el quart evangeli, fet que ens evoca la manifestació de Déu a Moisès a la muntanya del Sinaí. En el fragment que comentem ressonen molts textos de l'Antic Testament. I un de manera especial, ja que anuncia el temps messiànic. El profeta Ezequiel (c. 34) profetitza contra els reis d'Israel, que no pasturen el ramat sinó a ells mateixos, que s'aprofiten del seu ramat, bevent-ne la llet, vestint amb la seva llana, matant les ovelles més grasses, en comptes d'enrobar-les les febles, guarir les malaltes, recollir les disperses, buscar les perdudes. Contràriament, dominen les ovelles amb violència i brutalitat. Sense pastor, les ovelles s'han dispersat i han estat devorades per animals feréstecs.

Per boca del profeta el senyor Déu parla al seu poble i li anuncia: "Jo mateix pasturaré les meves ovelles i en faré el recompte... jo les recolliré de tots els indrets on s'havien dispersat... i jo mateix les duré a reposar... Vosaltres, els homes, sou les meves

ovelles, el ramat que jo pasturo; jo soc el vostre Déu." L'anunci profètic s'ha complert amb i per Jesús. Ell és el veritable bon pastor, l'únic. Ell no s'aprofita de les ovelles, sinó que, tal com el Pare li ha manat, els lliura la seva vida voluntàriament i després la recobra. Té poder per fer-ho. Per això és estimat pel Pare. Jesús coneix les seves ovelles i elles també el coneixen, tal com el Pare i el Fill es coneixen. Tanmateix, hi ha encara ovelles que no són del seu ramat. També aquestes les ha de guiar Jesús quan escoltaran la seva veu. Aleshores, hi haurà un sol ramat i un sol pastor. L'acompliment de l'anunci profètic té, doncs, un horitzó universal.

El relat que llegim ens situa en el temps postpasqual, que és el nostre, el de la nostra història personal individual i comunitària. Ens convida a contemplar el misteri pasqual que acabem de celebrar i a reconèixer-nos ovelles del ramat de Jesús. Amb la confiança que Ell ens coneix pel nostre nom i ens crida! Des d'aquesta proximitat vital amb el ressuscitat, fem nostra un cop més la pregària del salmista (Sl 23): "El Senyor és el meu pastor... Em guia per camins segurs, per amor del seu nom. Ni que passi per la vall tenebrosa, no tinc por de cap mal. Perquè tu, Senyor, ets vora meu: la teva vara i el teu bastó em donen confiança." ■

Diumenge IV de Pasqua

Lectura primera

Ac 4,8-12

La salvació no es troba en ningú més que en Jesucrist

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere, inspirat per l'Esperit Sant, digué: “Magistrats i notables del poble, si avui ens demaneu compte d'això que hem fet en bé d'un invàlid, i voleu saber qui l'ha posat bo, sapigueu, vosaltres i tot el poble d'Israel, que aquest home el teniu davant vostre pel poder del nom de Jesucrist, el Natzarè. Vosaltres el vau clavar a la creu, però Déu el va ressuscitar d'entre els morts. Ell és ‘la pedra que vosaltres, els constructors, havíeu rebutjat, i ara corona l'edifici’. La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos.”

Evangelí

Jn 10,11-18

El bon pastor dona la vida per les seves ovelles

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús parlà

Salm responsorial

117

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo!
Perdura eternament el seu amor.
Més val emparar-se en el Senyor
que posar confiança en els homes.
Més val emparar-se en el Senyor
que fiar-se dels poderosos. R.

*R. La pedra que rebutjaven els constructors
ara corona l'edifici.
O bé: Al·leluia.*

Gràcies, perquè vós m'heu escoltat
i heu vingut a salvar-me.
La pedra que rebutjaven els constructors
ara corona l'edifici.
És el Senyor qui ho ha fet,
i els nostres ulls se'n meravellen. R.

Beneït el qui ve en nom del Senyor.
Us beneïm des de la casa del Senyor.
Vós sou el meu Déu, us dono gràcies,
us exalço, Déu meu!
Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo!
Perdura eternament el seu amor. R.

així: “Jo soc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les seves ovelles. El qui no és pastor, sinó que treballa només a jornal, quan veu venir el llop, fuig i abandona les ovelles, perquè no són seves. És que ell només treballa pel jornal i tant se li'n dona, de les ovelles. Llavors el llop les destrossa o les dispersa. Jo soc el bon pastor. Tal com el Pare em coneix i jo conec el Pare, jo reconec les meves ovelles,

Lectura segona

1Jn 3,1-2

Veurem Déu tal com és

Lectura de la primera carta de sant Joan

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

Al·leluia

*Jo soc el bon pastor, diu el Senyor;
jo reconec les meves ovelles,
i elles em reconeixen a mi.*

i elles em reconeixen a mi, i dono la vida per elles.

”Encara tinc altres ovelles, que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo, i faran cas de la meua veu. Llavors hi haurà un sol ramat amb un sol pastor. El Pare m'estima perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren. Soc jo qui la dono lliurement. Tinc poder de donar-la i de recobrar-la. Aquesta és la missió que he rebut del Pare.” ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE PASQUA
SALTERI: SETMANA 4

Abril

21. DIUMENGE

Diumenge IV de Pasqua, *Blanc*. Lectures: Fets 4,8-12 / Salm 117 / 1 Joan 3,1-2 / Joan 10,11-18
SANTORAL: Anselm, b.; Conrad de Parzham, rel.; Silví, mr.

22. DILLUNS

Fèria, *Blanc*. Obé, **sant Adalbert, b. i mr.** (ML), *Vermell*. Lectures: Fets 11,1-18 / Salm 41 / Joan 10,1-10. A Tarragona, sant **Fidel de Sigmaringen, prev. i mr.** (ML), *Vermell*
SANTORAL: Adalbert, b.; Agapit I, p.; Apelles, mr.; Caius i Soter, p. i mr.; Senorina, vg.

23. DIMARTS

Sant Jordi, mr. (S), *Vermell*. Lectures: Apocalipsi 12,10-12a / Salm 33 / 1 Joan 5,1-5 / Joan 15,1-8
SANTORAL: beata Elena d'Udine, rel.; Gerard, b.; beat Gil d'Assís, rel.; beata Teresa-Maria de la Creu, rel.

24. DIMECRES

Fèria, *Blanc*. O bé, **Fidel de Sigmaringen, prev. i mr.** (ML), *Vermell*. Lectures:

Fets 12,24-13,5 / Salm 66 / Joan 12,44-50. A Tarragona, sant **Pere Ermengol, mr.** (MO), *Vermell*

SANTORAL: Benet Menni, prev. i fund.; Gregori d'Elvira, b.; Maria Eufràsia Pelletier, rel. i fund.; Salomé, deixebra

25. DIJOUS

Sant Marc, evangelista (F), *Vermell*. Lectures: 1 Pere 5,5b-14 / Salm 88 / Marc 16,15-20
SANTORAL: Ania, b.; Calixta, mr.

26. DIVENDRES

Sant Isidor, b. i Dr. de l'Església (F), *Blanc*. Lectures: 1 Corintis 2,1-10 / Salm 118 / Mateu 5,13-16
SANTORAL: Mare de Déu del Bon Consell; Clet o Anacleto, p. i mr.; Marcel·lí, p. i mr.; Pascasi, b.

27. DISSABTE

Mare de Déu de Montserrat (S), *Blanc*. Lectures: Fets 1,12-14 / Salm 86 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluc 1,39-47
SANTORAL: Zita, vg.; beats Domènec i Gregori, rel.

El Sant 24 d'abril

Benet Menni, restaurador i fundador

Nascut a Milà el 1841, el sant d'avui va ingressar a l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu als 19 anys. Va ser en aquell moment quan l'aleshores anomenat Angelo Ercole va iniciar la vida religiosa al servei dels malalts amb el nom de Benet Menni. El seu esperit decidit i la força de voluntat que tenia el van conduir l'any 1867 fins a la península espanyola, on va posar en marxa les seves dues grans obres: la restauració de l'Orde de Sant Joan de Déu i la fundació de la congregació femenina de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús. La restauració de l'Orde va tenir com a punt central la creació del primer hospital infantil d'Espanya, que es va

inaugurar a Barcelona aquell mateix any i que va constituir l'inici de la seva extraordinària obra restauradora.

La congregació femenina la va fundar a Madrid amb l'ajuda de Maria Josefa Recio i Maria Angustias Giménez i va ser aprovada per la Santa Seu el 1901. Les seves tasques a favor de l'Orde van portar-lo a esdevenir-ne el superior general l'any 1911, tot i que va haver de renunciar-hi un any després per motius de salut. Tres anys després, el sant moria a la població de Dinan, a França, i el seu cos va ser traslladat a la casa de les Hospitalàries de Ciempozuelos, a Madrid. Va ser canonitzat el 1999 pel papa Joan Pau II. ■

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS
Institut de Litúrgia ad instar
Facultatis

No hi ha una altra raó per participar en la missa del diumenge que aquesta: l'encontre amb el Senyor ressuscitat

El dia principal

Una de les revelacions del temps pasqual és la importància capital del diumenge, signe dels temps nous inaugurats amb la victòria sobre el pecat i la mort.

Cada segon diumenge de Pasqua recordem aquesta veritat quan, l'evangelista sant Joan ens fa avinent la reunió de la comunitat el diumenge primer, en absència de Tomàs, i "al cap de vuit dies", quan el Ressuscitat torna a fer-se visible, aleshores ja amb la presència de l'apòstol esmentat. És precisament aquest ritme setmanal el que marca el batec del cor de l'Església.

Ja ho va recordar el Vaticà II, en el famós número 106 de la Constitució *Sacrosanctum concilium*, on llegim: "Seguint una tradició apostòlica que té origen el dia mateix de la resurrecció de Crist, l'Església celebra el misteri pasqual cada vuit dies, en l'anomenat amb raó dia del Senyor o diumenge [...]. Per això, el diumenge és el dia de festa primordial [...]. No se li han d'anteposar altres celebracions que no siguin de màxima importància, perquè el diumenge és el fonament i el nucli de tot l'any litúrgic."

Així, doncs, aquest dia, amb la seva assemblea eucarística, arrela en "el dia mateix de la resurrecció de Crist", i al-

hora és un signe d'aquest esdeveniment capital. Benet XVI arriba a afirmar: "La celebració del dia del Senyor es una prova molt forta de la resurrecció de Crist, perquè només un esdeveniment extraordinari i transcendent podia induir els primers cristians a iniciar un culte diferent al del dissabte jueu" (cf. *Regina caeli*, 15 abril 2012).

En efecte, aquest esdeveniment constitueix el nucli de la nostra fe, i el seu culte està lligat intrínsecament a la presència del Ressuscitat, amb el seu cos alhora diferent i el mateix que penjà de la creu. Per això no hi ha una altra raó per participar en la missa del diumenge que aquesta: l'encontre amb el Senyor ressuscitat, a qui veiem i abracem en els seus sagraments (cf. sant Efrem de Síria), i de qui rebem tota la gràcia sobrenatural, a fi que l'Esperit Sant treballi en nosaltres fins a arribar a la perfecta i plena manifestació de la nostra condició filial.

Per tot això, el diumenge, com ja ens diu el document romà del segle III, anomenat *La tradició apostòlica*, és el dia del baptisme i de les ordenacions, així com de l'eucaristia. No hi ha un altre moment durant la setmana on la presència del Ressuscitat sigui més viva en l'Església. Vet aquí per què és el dia principal. ■

“En tot creient pot haver-hi sempre un agnòstic”

Francesc Torralba, autor de “Benaurances per a agnòstics” (Fragmenta)

CARME MUNTÉ
MARGALEF

Dos amics d'infància, el Francesc i el Guillem, es retroben en l'edat adulta i mantenen un diàleg epistolar al voltant dels grans principis de la proposta cristiana i, en concret, el text de les Benaurances. El Francesc és creient i el Guillem és agnòstic, i a través d'aquest diàleg fictici esdevenen una comunitat d'aprenentatge espiritual. Aquesta és la nova proposta editorial del filòsof i teòleg Francesc Torralba: *Benaurances per a agnòstics* (Fragmenta Editorial).

Tots dos personatges, el creient i l'agnòstic, són l'alter ego del Francesc Torralba?

En tot creient pot haver-hi sempre un agnòstic que fa preguntes i que planteja dubtes al voltant de les pròpies conviccions. El creient madur i adult és el que no fa trampa, és a dir, el que no ofega els dubtes (respecte del més enllà, la mort, Déu, la vida eterna...) sinó que permet que surtin, els escolta i mira de respondre-hi. Literàriament ho faig a través de dos personatges: l'un és el meu alter ego i per això li he posat el nom de Francesc, perquè no hi hagi dubte, i l'altre, que rep el nom fictici de Guillem, és aquest corcò, aquest despertador de preguntes.

El diàleg creient-agnòstic costa cada vegada més de trobar?

Cada vegada costa més, perquè ens tendim a atrinxerar i a tancar amb aquells que pensen, creuen i són com nosaltres. Configurem cercles tancats o bombolles separades les unes de les

Francesc Torralba és doctor en Filosofia, Teologia, Pedagogia i Història.

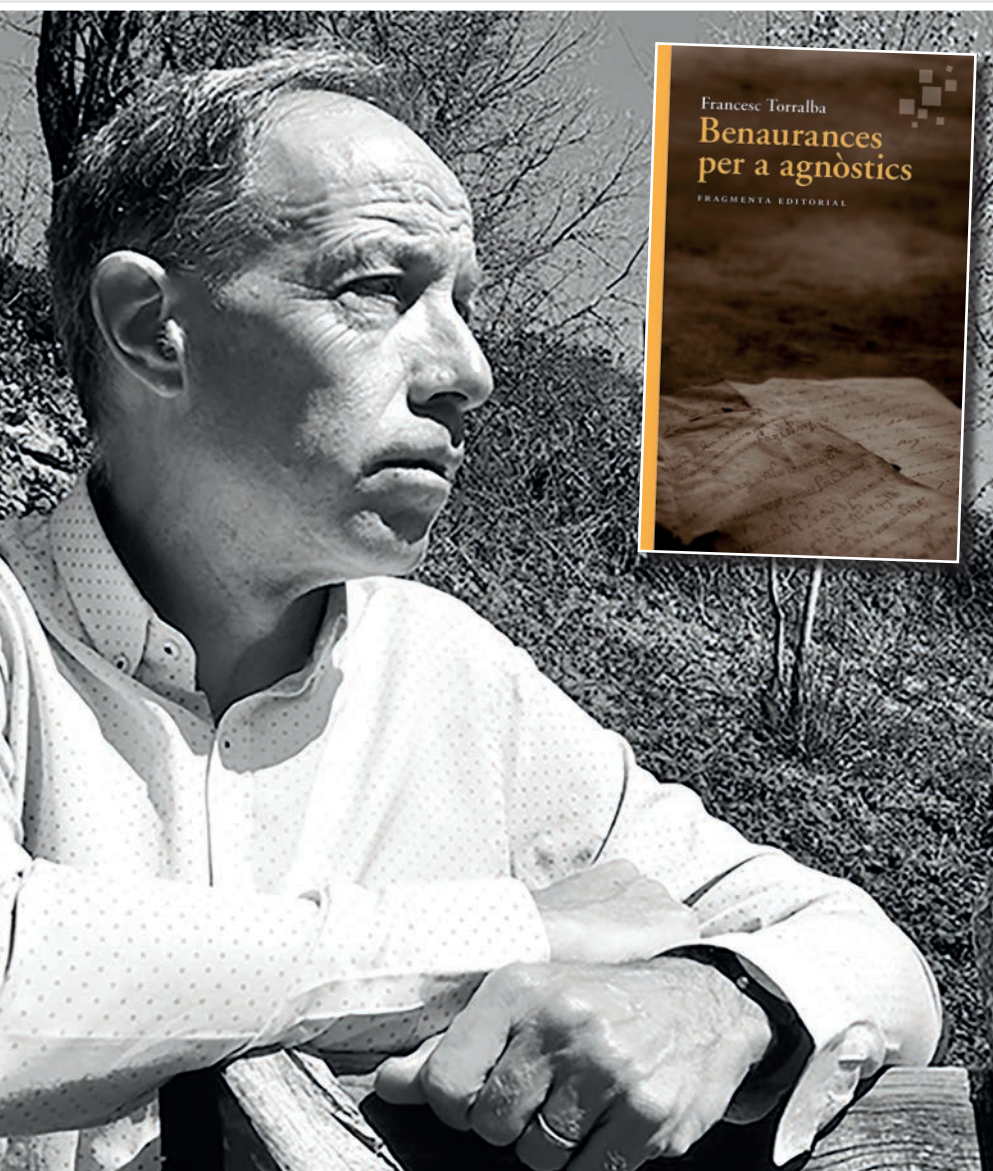
altres. El més interessant és crear un camp d'intersecció on trobar-nos, escoltar-nos i mirar de poder explicar allò que creiem. Pel que fa a les característiques d'aquest diàleg, cal evitar tant el paternalisme com l'arrogància. El papa Francesc diu que no hem de tractar l'altre com un territori a conquerir, o com un objecte a posseir, sinó com un interlocutor vàlid del qual podem escoltar i aprendre. Podem aprendre dels ateu i dels agnòstics, i ells poden aprendre de nosaltres, i això és una comunitat d'aprenentatge espiritual.

Les bombolles i els cercles tancats també es donen en l'àmbit universitari?

Malauradament observo que també en l'àmbit universitari hi ha bombolles molt tancades. Per exemple, les universitats catòliques, pontifícies o d'inspiració cristiana acostumen a convidar professors, doctors, investigadors, conferenciant i escriptors

“L'experiència que estic vivint em porta a dir que és molt difícil trobar paraules de consol”

etiquetats com a catòlics. Això trenca l'esperit de la universitat, que hauria de ser un cenacle i un claustre on poguéssim tenir lloc un diàleg obert entre persones que no compartim els mateixos criteris. Això Benet XVI ho tenia molt clar, però ell també va patir l'experiència de ser rebutjat a la Universitat de la Sapienza. És una derrota del pensament quan no es deixa parlar algú en una universitat perquè té una ideologia determinada.

Trobar un consens entre agnòstics i creients sobre la felicitat, amb les Benaurances com a punt de reflexió. Aquest és l'objectiu del llibre?

Sí. El centre de gravetat és la felicitat. Com diu Aristòtil, "tot ésser humà, per naturalesa, desitja ser feliç". El meu alter ego, el Francesc, veu en les benaurances un programa de felicitat que emana de l'Evangeli però que certament és difícil: has de perdonar, has d'estimar, has de ser pobre, has de ser auster..., mentre

que l'altre personatge, el Guillem, prefereix uns altres camins de felicitat més prosaics. D'altra banda, hi ha una constatació molt interessant: en el cristianisme la felicitat perfecta no existeix en aquest món. Ara bé, els cristians tenim l'esperança de la felicitat plena en l'altra vida. En aquest sentit, l'Evangeli és un tensor que m'estira i que m'obliga a saltar cada vegada més amunt.

Com ressona en tu, que et trobes en un procés de dol per la mort del teu fill Oriol, la segona benaurança: "Benaurets els qui ploren: Déu els consolarà"?

Cal dir que els homes en particular som molt amputats emocionalment, plorem a porta tancada o corrent pels boscos, no plorem davant dels altres, i quan ho fem de vegades ens etiqueten de dèbils i febles. En canvi, l'Evangeli ens diu benaurets els que ploren, per tant, els que expressen allò que senten. Jesús va plorar, es va deses-

perar, això per a mi és molt important, perquè el fa molt genuïnament humà. És un crit de desesperació que pot compartir qualsevol ésser humà en un determinat moment de la seva vida. Aquesta experiència també forma part de la fe: tant l'experiència de l'abandonament com l'experiència d'abandonar-se en Déu.

Per què has volgut parlar obertament de l'experiència tràgica de la mort del teu fill?

En primer lloc, perquè a mi em va bé verbalitzar-ho. En segon lloc, perquè he vist que puc ajudar moltes persones a veure que una experiència d'aquest tipus es pot assumir i que és possible mantenir la serenitat. I, en tercer lloc, perquè de la mateixa manera que en molts aspectes personals no he tabuïtzat ni he censurat, en aquest cas tampoc no ho havia de fer. Jo, que m'he cansat de dir que la mort no pot ser un tabú, he de complir amb l'exemple.

Ho has fet en almenys dos llibres: *Plantar cara a la mort* i *Paraules de consol*. Modificaries o ampliaries algunes de les reflexions que hi formules? De fet, estàs treballant en un nou llibre.

Terapèuticament sempre m'ha anat molt bé escriure, però no tinc pressa a fer aquest nou llibre sobre el dol. Pel que fa als dos llibres anteriors, algunes coses sí que les canviaria, perquè ara ho visc en primera persona. És molt diferent veure la casa des de fora que des de dins. Quan vaig escriure *Paraules de consol* havia perdut éssers estimats, per exemple, el pare, però l'experiència que estic vivint ara em porta a dir que és molt difícil trobar *paraules de consol*. Avui el títol el posaria d'una altra manera. El que experimento és el límit del llenguatge, aquesta és la qüestió.

En el llibre *Paraules de consol* abordaves la dificultat que tenim tant de donar consol com de rebre'n. Com ho experimentes en pròpia persona?

No és fàcil, cadascú troba el seu consol. Sempre dic que la fe és un antídoto a la desesperació, però també és veritat que la fe, davant d'una experiència límit, sempre es posa a prova. Però és justament en el moment en què es posa a prova quan experimentes si allò que creus és de veritat o no. Per a mi la fe és una taula de salvació, com també ho són la comunitat, els altres, els textos que llegeixo, l'Evangeli, els Salms... ■

“La religiositat popular és una d’aquelles ‘fonts’ de les quals brolla contínuament la notícia de Déu”

El P. Daniel Cuesta, autor del llibre “La religiosidad popular” (Sal Terrae)

MAC

El P. Daniel Cuesta és sacerdot jesuïta i confrare. Des de la seva formació en Història de l'art, Humanitats i Teologia, treballa en la pastoral juvenil. Ha publicat articles i llibres relacionats amb el món de la pastoral, l'art i la Setmana Santa. Acaba de publicar el llibre *La religiosidad popular*, editat per Sal Terrae.

Quins són els objectius principals d'aquest llibre?

D'una banda, intentar fonamentar què és un lloc teològic, tot seguint les petjades del dominic Melchor Cano. I, de l'altra, veure per què el papa Francesc afirma que la religiositat popular és un lloc teològic i com podem fonamentar-ho.

Afirma a la seva obra que “la religiositat popular és un lloc de revelació de Déu”.

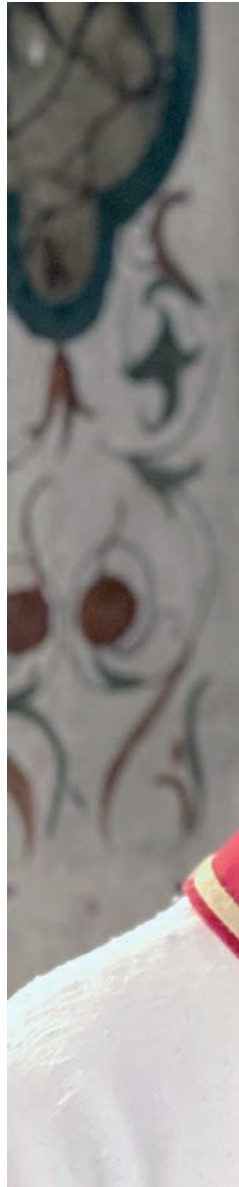
Crec que, malgrat que coneguem poc la religiositat popular, ens adonem que és un lloc en què Déu es revela, és a dir, ofereix notícies d'ell mateix. No em refereixo amb això que ens expliqui coses noves de la seva essència i del seu ésser (atès que, com sabem, Jesucrist és el cim de la revelació), sinó que, per dir-ho d'alguna manera, la religiositat popular és un d'aquells “llocs” o “fonts” del qual brolla contínuament la notícia de Déu que els cristians rebem a través de Jesucrist. A les processons de Setmana Santa recordem constantment el missatge fonamental de la nostra

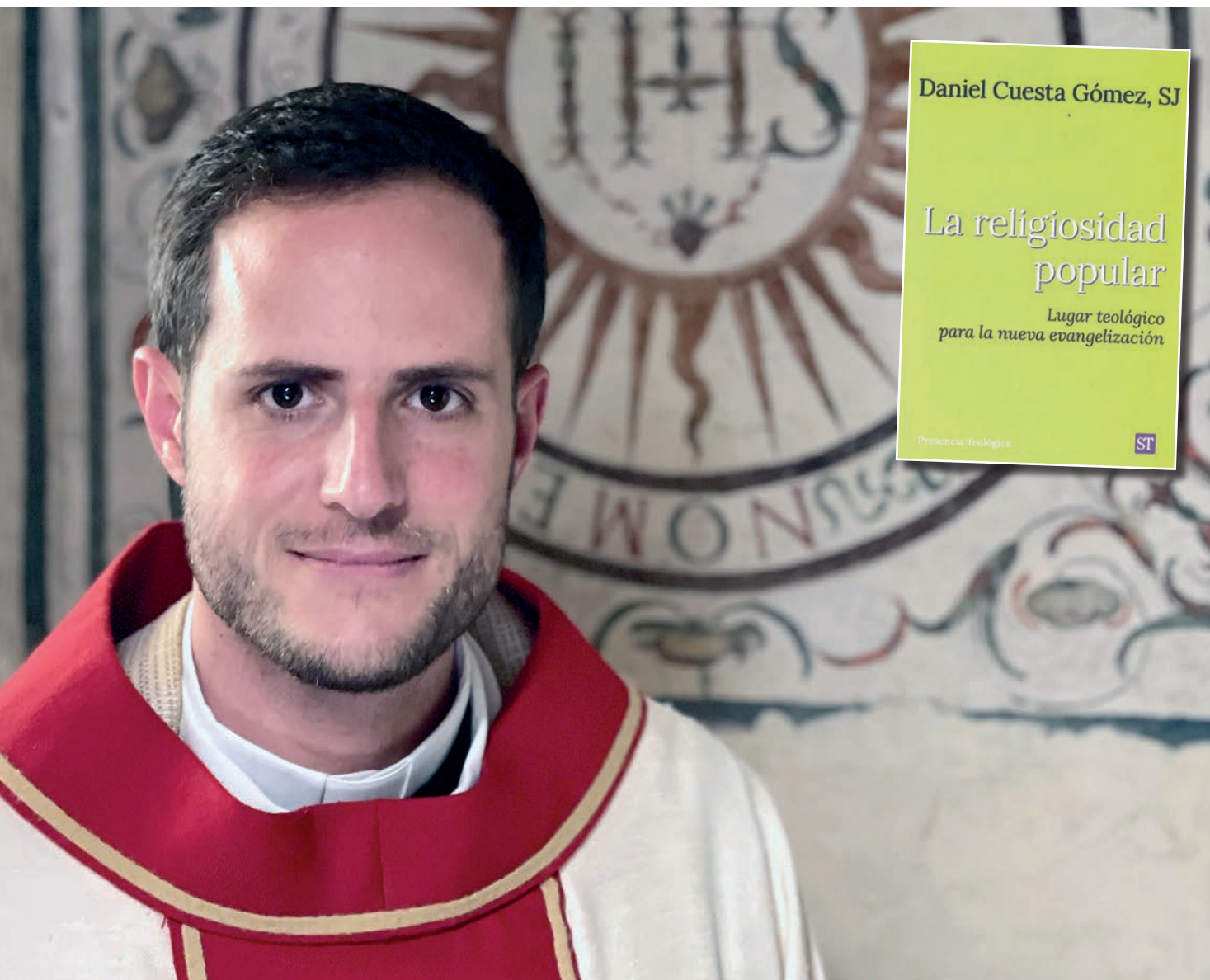
fe: la passió, mort i resurrecció del Senyor, quelcom sempre antic i sempre nou. Als santuaris i romeries de la Mare de Déu fem memòria de la seva maternitat i, per tant, de l'encarnació del Verb. A més, en el nostre temps, tan secularitzat, en què molts ja han perdut la consciència que Déu existeix, la religiositat popular pot ser, i és, un lloc on es recordi tots els qui s'hi acosten no tan sols que Déu existeix, sinó que està constantment allargant una mà a l'home perquè vol salvar-lo.

A través d'una pedagogia evangelitzadora es poden potenciar els valors intrínsecs de la religiositat popular?

Sí, la qüestió rau en com entenem aquesta pedagogia evangelitzadora. Si ho fem des de dalt a baix, és a dir, caient en la temptació de mostrar-hi el que està malament, de posar damunt la taula les seves incoherències i limitacions, d'amonestar i prohibir. O si, al contrari, seguim la proposta que ens fa el papa Francesc, caminant enmig d'ella, potenciant-ne les llums i fent que aquestes n'il·luminin les ombres. En aquest sentit, sempre faig al·lusió al mateix exemple i és el de com en els darrers anys han estat molts els bisbes que han caminat juntament amb els pelegrins que es dirigien a Santiago de Compostel·la, a la romeria del Rocío o a altres santuaris. Caminant amb el poble que peregrina (que es el que vol dir la paraula *sinodalitat*), crec que s'han

“Déu es val de la religiositat popular per moure molts cors cap a Ell”

aconseguit potenciar molts dels valors de la religiositat popular.

També posa en relleu que “té els seus límits i perills”. Per què?

Perquè és una realitat humana i, com tot el que és humà, tendeix a embrutar-se i a corrompre's amb altres interessos i fins i tot a contaminar-se amb el pecat. Pau VI ja va advertir d'aquest perill que la religiositat popular, com a realitat humana que es, pot tenir. En el fons només cal mirar la nostra pròpia vida, les institucions a les quals pertanyem o fins i tot la mateixa Església. La limitació humana tendeix a malmetre les coses si no ens obrim a la gràcia. Per això en la religiositat popular cal evitar caure en la temptació del populisme, que ho “beneeix” tot d'una manera ingènua o despreocupada. El qui estima la religiositat popular desitja que aquesta sigui una via de la gràcia de Déu en què no hi hagi obstacles que minvin aquesta font o que estancin

les seves aigües i es podreixin.

És aquest tipus de religiositat una realitat eclesial clau per a la nova evangelització?

Això ho afirma el papa Francesc a l'*Evangelii gaudium* i que es troba sintetitzat en el títol del llibre: “Les expressions de la pietat popular ens han d'ensenyar molt i, per al qui sap llegir-les, són un lloc teològic al qual hem de prestar atenció, particularment a l'hora de pensar la nova evangelització.” Només cal mirar l'auge que ha experimentat la religiositat popular en els darrers anys per adonar-se que Déu se'n val per moure molts cors cap a Ell. És quelcom que cal fer, també citant el papa Francesc, “des de la mirada del Bon Pastor, que no busca jutjar sinó estimar”. La religiositat popular ens permet conèixer l'home d'avui; saber quines són les seves inquietuds, què és el que li mou el cor, el que el fa vibrar, el que el commou, etc.

Com a confrare, la vivència profunda d'aquesta religiositat popular ha estat determinant en la seva fe?

Efectivament, vaig néixer un Dijous Sant, dia sacerdotal i dia de processons, i per això crec que el dia del meu naixement és força eloqüent del que ha estat i és la meua vida i la meua vocació. D'ençà que era petit m'han encantat les processons, les confraries i les germandats i he tingut la sort de créixer en l'ambient *setmanasenter* i frater de la meua parròquia de Sant Andreu (Segòvia). Som com una gran família que s'aplega a l'entorn de la parròquia per celebrar els grans esdeveniments de la vida i també per viure la vida quotidiana. De fet, la meua primera missa la vaig celebrar aquí i va ser quelcom molt confrare, fins al punt que la música va anar a càrrec dels meus amics, que van interpretar cants de missa amb cornetes i tambors de Setmana Santa. ■

POSTALS DES D'ANDALUSIA

La crisi és de pastors

Era la dècada dels 70 a Espanya i “pilotava” la Conferència Episcopal Espanyola el cardenal Tarancón. Va visitar Còrdova per oferir una conferència als sacerdots. Un dels sacerdots va formular al cardenal aquesta pregunta: “Ens podria dir quina és, actualment, la crisi principal de l'Església?” El cardenal Tarancón li va respondre: “Doncs, miri vostè, la principal crisi de l'Església d'avui és una crisi de pastors.” Va venir a dir que la crisi era per la manca de bons “dirigents”, potser amb la intenció de referir-se també a molts altres àmbits de la vida social, política, econòmica, etc. Manquen bons pastors. He volgut recordar la vella anècdota quan celebrem el quart diumenge de Pasqua, el “Diumenge del Bon Pastor”. Va ser el segell, les “senyes d'identitat metafòriques” que el mateix Jesús va posar als seus apòstols i als seus ministres. El pastor que coneix les seves ovelles, que en té cura, que les crida pel seu nom i que dona la vida per elles.

Poc abans de la passada Setmana Santa, el nou president de la Conferència Episcopal Espanyola, Luis Argüello, recordava les tres coses que demana el papa Francesc als bisbes: “Proximitat per a l'escolta, sortida missionera per anunciar l'Evangeli, i el que en el nostre 'argot' anomenem 'sinodalitat': caminar plegats.” És la mateixa història de sempre, seguint les paraules de Pau VI: “Serà el testimoni de les nostres vides el primer mètode i el més important per dur a terme una veritable evangelització, davant l'avanç de la secularització.” Pot ser que celebrar avui el Dia del Bon Pastor sigui una crida urgent a transformar el món “de salvatge, en humà; d'humà, en cristià; i de cristià, en sant”, com demanava Pius XII.

ANTONIO GIL

Sacerdot i periodista

Cartes

El poder de “Crist viu” en l'Eucaristia

Una enquesta de Pew Research Center va revelar que el 70% dels catòlics nord-americans no creuen en la presència real de Crist en l'Eucaristia. Gairebé el 40% dels qui assisteixen tot sovint a la santa missa pensen que l'Eucaristia —que és veritablement la culminació de totes les gràcies— és un simple símbol.

En conèixer aquestes dades, l'associació En Marxa, dedicada a promoure el magisteri de l'Església, els pelegrinatges i els mitjans de comunicació, es va plantejar com respondrien els joves espanyols una enquesta similar. O potser els joves catalans, una majoria dels quals sembla que tinguin l'esperit una mica més endormiscat. L'enquesta no es va arribar a fer, tot i que hi ha la sospita que els resultats serien semblants.

Davant d'aquest plantejament, es va decidir crear la Jornada Eucarística Mariana Juvenil (JEMJ) per a joves d'entre 14 i 30 anys, que tindrà lloc, per primera vegada, aquest estiu, del 5 al 7 de juliol al santuari-monestir de Covadonga (Astúries), on, segons la tradició, els cristians espanyols van aconseguir la victòria contra els musulmans l'any 718.

Ja s'hi han rebut peticions d'assistència des d'Itàlia, l'Equador, el Perú, Irlanda i el Canadà. Més informació: www.jemj.org

JOSEP VIDAL i BORRÀS

Repensar l'ús del poder

Necessitem, entre tots, repensar la qüestió del poder humà, quin és el seu veritable sentit i quins són els seus límits. Fa falta lucidesa i honestat per reconèixer a temps que el nostre poder i el progrés que generem es torna contra nosaltres mateixos.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

Benvinguda al bisbe Octavi

Com a gironina, i sumant-me al sentiment del conjunt de la diòcesi de Girona, acullo amb alegria i esperança el nomenament del nou bisbe. Un bisbe del qual voldria destacar la seva vocació i experiència monàstiques. Li desitjo molt d'encert en el nou càrrec i que Déu el beneeixi.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
 • LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
 c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Alerta amb el Covid persistent que encara afecta molta gent

Les persones que pateixen de Covid persistent tenen nombrosos símptomes, difícils de tractar.

MN. FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

L'ambient que ens envolta sembla que ja hagi oblidat la pandèmia del Covid, que va afectar tantíssimes persones. Com que ara ja no és així, ja que són pocs els que encara se'n troben afectats, molts tenen per tancat l'assumppte, però ens trobem amb el fet que encara ens hauria de fer-nos estar alerta. Per què dic això? Perquè m'he trobat amb un article que parla del tema i ens diu que "com a mínim hi

ha 65 milions de persones al món que pateixen encara aquesta síndrome". L'autor de l'article és el Dr. Salvador Macip, director dels Estudis de Ciències de la Salut de la UOC i catedràtic universitari.

Crec que us plaurà que us faci un petit resum del que diu el Dr. Macip en el seu article. Comença dient que el Covid persistent és un misteri. Per què ho diu? Resulta que els que pateixen de Covid persistent, molts d'ells afectats per la varietat vírica anomenada SARS-CoV2, es troben amb nombrosos símptomes, fins a dos-cents, que són variables i difícils de tractar. S'ha suggerit, ens diu, per part d'alguns investigadors, que el Covid persistent "és el resultat d'una desregulació del sistema immunitari". Però dir això no és donar cap solució. Com s'hauria de fer, si fos així, per regularitzar un altre cop el sistema immunitari?

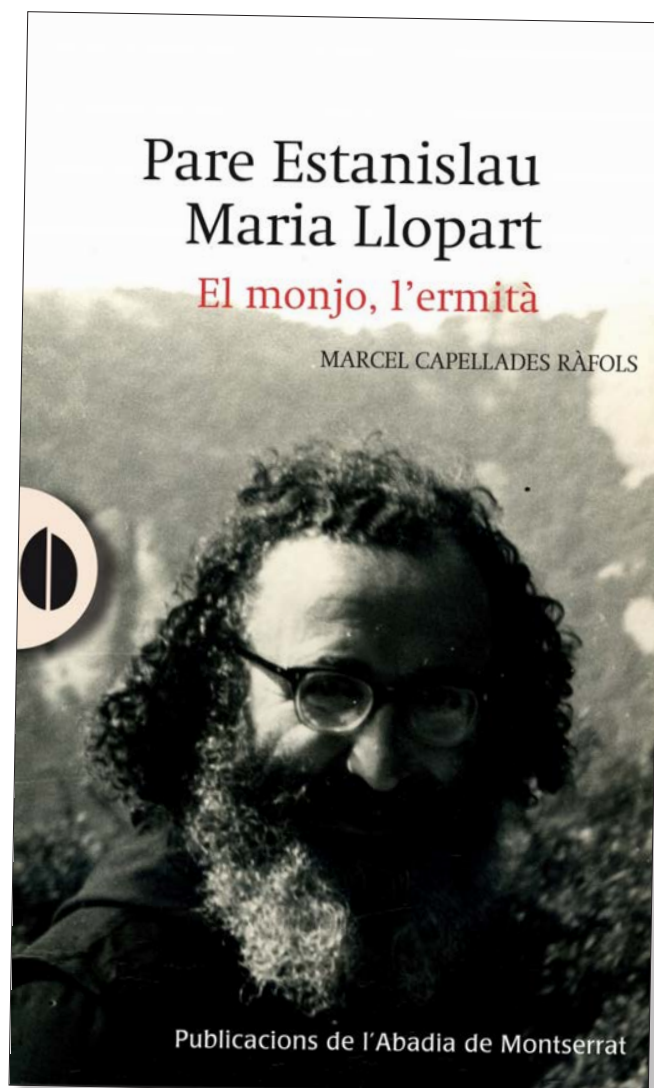
Ja sabem que quan només resta-

ven els afectats permanents es va dir que ja començava una "nova normalitat", però el que cal dir ara és que és una normalitat enganyosa, perquè no té en compte que el Covid persistent no té res de normal. Ens trobem amb el fet que no disposem de cap teràpia segura per alleujar la malaltia i fins ara s'han dedicat pocs recursos per entendre-ho i tractar-ho.

El SARS-CoV2 és el virus més sorprenent que s'ha descobert. Experimenta moltes mutacions, està en constant evolució, cosa que ens farà estar permanentment en guàrdia. I la malaltia que produeix no és un simple refredat intens. Pot produir símptomes greus i de llarga durada, fins i tot danys al cervell. Així, cal que ens prenguem seriosament el Covid persistent i... evitar tant com ens sigui possible ser-ne víctimes. Però també cal que es continuï investigant per trobar-hi ben aviat un tractament ben eficaç! ■

GENT DE CASA

Estanislau Maria Llopart

Marcel Capellades va publicar el 2013 el llibre "Pare Estanislau Maria Llopart. El monjo, l'ermità", de Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Una vida singular la del monjo Estanislau Maria Llopart i Ros, nascut com a Amadeu el 12 de setembre del 1915, popularment conegut com a "l'ermità". Una atròfia a les cames el va afectar als quatre anys; a casa va aprendre a pintar i a tocar el violí.

El 1928 va ingressar de postu-

lant i el 1933 fou admès com a novici a Montserrat. El 1936 s'amagà i arribà a Bèlgica, on compartí exili amb altres monjos montserratins. Va retornar a Montserrat en acabar la guerra. Va ser ordenat prevere el 1941 i es va dedicar a la docència al monestir.

El 1961 va obtenir permís de l'abat Aureli Escarré per viure d'ermità a la Santa Cova. Era llavors consultor de la Comissió de Litúrgia del Concili Vaticà II. Es va traslladar el 1965 a la balma de la Santa Creu, un petit ermitori per viure-hi.

Afectat de reuma, va obtenir permís de l'abat Cassià Just per anar a viure a Terra Santa amb dos companys monjos. Va viure prop de la

cova dels pastors de Betlem. El 1974 va viatjar al Japó amb altres religiosos i hi reconstruïren antigues ermites. Van haver de mudar-se de lloc a causa d'un tifó i van patir innombrables dificultats al llarg dels anys.

L'any 1996 tenia ja 81 anys. Va ser operat de cataractes. Llavors el va visitar l'abat de Montserrat, Sebastià Bardolet, que li va proposar de retornar al monestir, però s'hi negà, ja que volia morir allà.

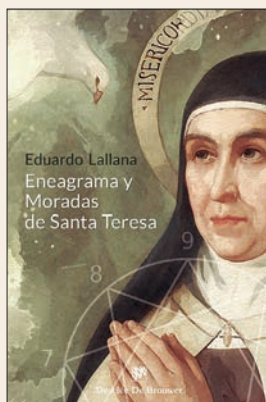
Finalment, malalt, l'any 2002 va demanar permís a l'abat Josep Maria Soler per tornar al monestir. L'avió, des del Japó, el va portar de nou a Catalunya i arribava a Santa Maria de Montserrat el 21 de febrer del 2003. Va morir el 29 de març següent. ■

JOSÉ ANTONIO GOÑI

Formació litúrgica fonamental
Centre de Pastoral Litúrgica, 2024,
180 pàg.

Els fonaments de la litúrgia es presenten en aquest llibre, amb un llenguatge comprensible i senzill, perquè qualsevol creient pugui conèixer-los i endinsar-se en el substrat teològic de la celebració litúrgica.

EDUARDO LALLANA

Eneagrama y Moradas de santa Teresa
Editorial Desclée De Brouwer, 2024,
224 pàg.

Aquest llibre relaciona els ensenyaments de l'Eneagrama i les orientacions que santa Teresa ofereix a la seva obra *Las Moradas*. Una guia per al desenvolupament de les persones cap a la seva plenitud humana i espiritual.

JORDI PACHECO

Ser algú per a algú
Editorial Claret, 2024,
106 pàg.

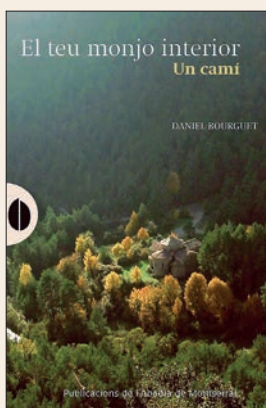
La Companyia de les Filles de la Caritat va crear l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac, una entitat dedicada a acollir, acompanyar i orientar persones en situació d'exclusió. Aquest volum repassa els moments més rellevants de la seva història.

JORDI PIGEM

Consciència o col·lapse
Fragmenta Editorial, 2024,
192 pàg.

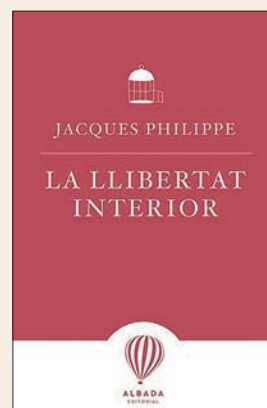
Aquestes pàgines mostren que hi ha dos estils de coneixement bàsics: la ment algorítmica, que ens mena a un món de control, deshumanització i manca de sentit, i la ment holística, que ens obre a un món més ple d'humanitat i encís.

DANIEL BOURGUET

El teu monjo interior. Un camí
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2024, 80 pàg.

Un llibre que va destinat a qualsevol persona que vulgui conèixer per dins les motivacions profundes del monaquisme cristià, més enllà dels tòpics. Escrit pel pastor Daniel Bourguet, la traducció és de Ramon Ribera-Mariné.

JACQUES PHILIPPE

La llibertat interior
Albada Editorial, 2024,
218 pàg.

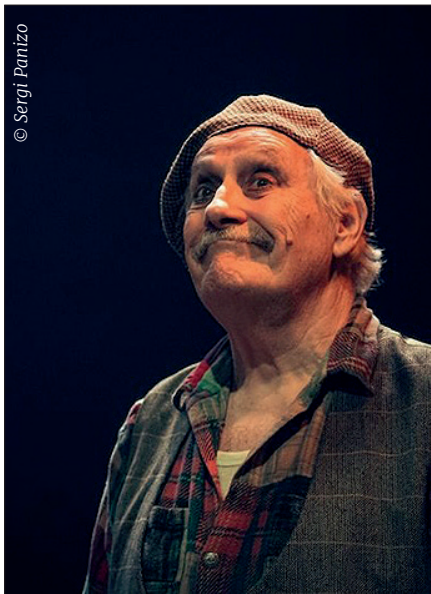
El sacerdot Jacques Philippe, membre de la Comunitat de les Benaurances, ens convida a obrir el cor a les renovacions que l'Esperit Sant desitja realitzar en cadascun de nosaltres. Un viatge cap a la profunditat de l'ànima humana.

CRÍTICA DE TEATRE

L'altra cara de la pista

ANDREU SOTORRA
andresotorra@gmail.com

El veterà actor Jordi Banacolocha es posa en la pell del personatge de circ de l'obra "Pazzo" que es reposa a la Sala Versus Glòries.

Els espectadors entren en un espai que els transporta al que queda d'una antiga pista de circ. A l'altra banda hi ha la imaginació. Un gran circ que ja no ho és? Una carpa caiguda en desgràcia? Hi malviuen en Francesco i en Dàrius a qui el vell pallaso anomena Pazzo, boig, *pazzo* en italià, que és la llengua del circ.

Francesco és un pallaso cara blanca que regentava el gran circ amb un altre pallaso, en Tonino, ara mort, com també la que va ser la seva dona, una cavallista d'acrobàcies, que eren el pare i mare de Dàrius, el jove orfe que ha viscut amb Francesco però que, mentre aquest aspira a fer ressorgir el circ de les cendres, ell vol viure un altre món i fugir de la vella carpa.

No es pot destriar l'essència d'aquesta obra de Fèlix Herzog (Darmstadt, Hessen, Alemanya, 1993), però crescut a Calafell (Baix Penedès) i resident a Catalunya, de l'embolcall escenogràfic, una instal·lació romàntica de l'escenògrafa Anna Tantull al voltant del món del circ i també de la vida que s'ha escolat pels anys de pista.

Tampoc no es pot prescindir del toc màgic que hi ha imprès el director

Roberto G. Alonso, no pas coreogràfic com podria semblar per la seva especialitat, sinó per la mesurada dissecció d'humor i tragèdia reclosa en el fons del cor. I encara hi ha en el joc una matisada il·luminació que ofereix moments espectaculars —de més mèrit en una sala petita— quan el vell pallaso fa el seu últim número i el seu rostre enfarinat, a través de la contraclaror, mostra la fragilitat de l'artista de circ.

El duet format pel veterà actor Jordi Banacolocha i el jove Adrià Salazar ofereix, a més d'unes fugaces peces musicals acompanyades de guitarra, una de les interpretacions més sensibles d'entre les que posen cara a cara dues generacions d'actors tan distanciades en el temps i en l'experiència escènica. Però això no impedeix que els dos creïn un clímax que va *in crescendo* de manera que el xantatge del vell pallaso que no es vol sentir abandonat pressiona l'impuls del jove clown per empenyer encara més la seva fugida. Un desenllaç que pot semblar previsible però que no ho és tant pel tomb que amaga. Francesco anomena Dàrius nebot, afillat, acollit o fill... Deixem que siguin els espectadors els que sàpiguen el perquè. ■

AMB BON HUMOR

"PAZZO", de Fèlix Herzog
INTÈRPRETS: Jordi Banacolocha i Adrià Salazar
DIRECCIÓ: Roberto G. Alonso
Sala Versus Glòries
Barcelona. Fins al 28 d'abril

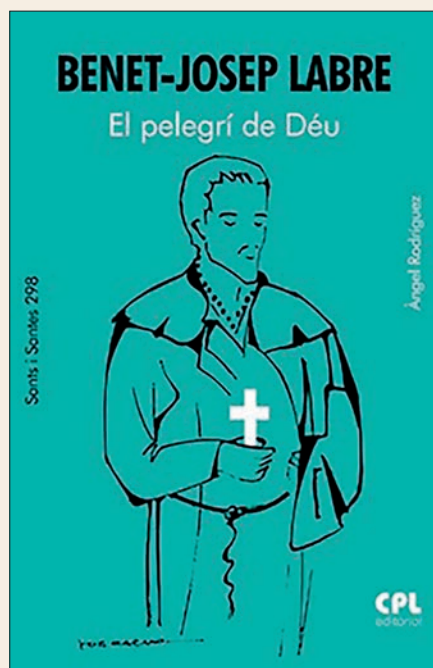
CRÍTICA LITERÀRIA

Pelegrinatge espiritual i físic

GERMÀ ALEXIS

Membre de la Fraternitat de
Germans i Germanes Sant
Benet-Josep Labre

ÀNGEL RODRÍGUEZ

Sant Benet-Josep Labre.

El pelegrí de Déu

Centre de Pastoral Litúrgica, 2024,
36 pàg.

Aquesta obra s'erigeix com un pelegrinatge espiritual i físic a través dels deserts de l'ànima i els camins del món. El seu recorregut, documentat amb precisió per l'autor, es desplega com una recerca perpètua de transcendència i comunió amb allò diví. Al cor d'aquest relat, descobrim un jove del segle XVIII que escull caminar cap a Déu a través de les vicissituds de la vida terrenal. A diferència de tants altres que caminen per l'exercici físic o per seguir modes, Benet-Josep emprèn el viatge per alimentar la seva ànima assedegada d'espiritualitat. La seva existència, marcada per l'austeritat i la devoció, evoca la recerca incansable de la darrera veritat, més enllà de les contingències materials.

L'autor, Àngel Rodríguez Vila-gran, ens guia a través de les etapes inicials de la vida del sant, tot revelant un recorregut sembrat d'obstacles i desil·lusions. Des de la seva humil infància en un poble francès fins als seus intents d'ingressar a la vida monàstica. Tot i els seus aparents fracassos, Benet-Josep percep cada desviament com una manifestació de la voluntat divina, una crida a una recerca més profunda i autèntica de la seva vocació.

El llibre, esquitxat de girs i emocions, suscita una reflexió sobre el sentit de la vocació religiosa i sobre la naturalesa mateixa de la fe. La vida de Benet-Josep Labre es converteix en una paràbola vivent que convida el lector a meditar sobre els misteris de la providència i sobre el camí de l'abandó confiat a la voluntat de Déu.

Amb aquestes pàgines, l'autor ens ofereix molt més que una simple biografia. Ens convida a un viatge interior, on la trobada amb el sant pelegrí de Déu ressona com una invitació a abraçar el nostre propi camí espiritual, amb els seus alts i baixos, els seus desviaments inesperats i els seus moments de gràcia. ■

UN NOU LLINDAR

Virtuts necessàries

Aquest darrer mes escoltem amb gust el papa Francesc parlant-nos de les virtuts. Veu la prudència com "la capacitat de governar les accions per dirigir-les cap al bé" i, per tant, "prudent és aquell que sap elegir, i qui és prudent no elegeix a l'atzar: abans que tot, sap allò que vol; llavors, pondera les situacions, es deixa aconsellar i, amb amplitud de visió i llibertat interior, elegeix el camí que ha de prendre".

L'altra virtut és la paciència. Una virtut que va unida a la caritat, i és en la Passió on es manifesta la paciència de Crist, no com a resistència estoica al sofriment, sinó com el fruit d'un amor més gran. Posa en relleu l'exemple de dos pares, un israelià i un àrab.

"Tots dos han perdut les seves filles en aquesta guerra i tots dos són amics. No miren l'enemistat de la guerra, sinó l'amistat de dos homes que s'estimen i que han passat per la mateixa crucifixió."

La virtut que és social per excel·lència és la justícia. Diu que "la justícia és fonamental per a la convivència pacífica en la societat, i la persona justa és recta, senzilla i directa, es presenta tal com és, diu la veritat, venera les lleis i les respecta, sabent que són una barrera que protegeix els indefensos de l'arrogància dels poderosos".

L'altra virtut és la fortalesa. "És la més combativa de les virtuts." "Un cristià sense valentia, que no doblega les seves forces al bé, que no molesta a ningú, és un cristià inútil." A més, "és la virtut que ens assegura el ferm i constant desig de fer el bé, serveix per confrontar i vèncer els enemics interns, com l'ansietat, l'angoixa, el temor, la culpa, tot allò que ens paralitza". La virtut de la fortalesa és la força dels màrtirs.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Germà Alexis, Pilarín Bayés, Agustí Borrell,
Ángeles Conde, Jordi Curcó, Joan Ramon
Farré, Quique Fernández, Juanjo Fernán-
dez, Antonio Gil, Jaume González Padrós,
Concepció Huerta, Ignasi Miranda, Glòria
Monés, Andreu Muñoz, Francesc Nicolau, Joan
Pallarès-Personat, Pepe Pedregosa, Goretti
Pomé, Josep Oriol Pujol, Quique, Ana da Silva,
Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

LLIBRERIA PAULINES

El **dissabte 20 d'abril**, a les 18.00,
Josep Otón presenta el seu llibre
Despertar acompanyat per Quique
Fernández, Alberto Para, Xavier
Pérez Esquerdo i Meritxell Plana
(ronda Sant Pere, 19 - Barcelona).

DONES A LA BÍBLIA

El **dijous 25 d'abril**, a les 18.45, Montse
de Paz parla sobre *Veus (Anna, lapitonissa
d'Endor, Abigail i Hulda)* a la capella de la
parròquia de la Bonanova de Barcelona.

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **dissabte 27 d'abril**, a les 9.45, re-
cés de camí de contemplació seguint
el mètode de Franz Jalics amb Lúdia
Roig i Esteve Fornaguera. Inscripci-
ons: activitatspuelles@gmail.com.

ESPAI DE SILENCI I ORACIÓ

El **dissabte 27 d'abril**, a les 10.30, oració
personal des del silenci i la consciència
del cos al Casal Don Bosco de Martí-Co-
dolar de Barcelona (tel. 616 947 158).

COL·LOQUIS BONANOVA

El **dissabte 27 d'abril**, a les 12.45, col-
loqui sobre la Doctrina Social de l'Es-
glésia amb Mn. Joan Costa a l'oratori de
Santa Maria de Bonaigua de Barcelona.

MONESTIR DE LA VISITACIÓ (SALE- SES)

El **diumenge 28 d'abril**, Nen de Pra-
ga, missa a les 17.00 (passeig Vall
d'Hebron, 256 - Barcelona).

COMUNITAT DE SANT'EGIDIO

El **diumenge 28 d'abril**, a les 17.30,
eucaristia d'acció de gràcies pel 56è
aniversari de Sant'Egidio presidida
pel cardenal Joan Josep Omella a la
basílica de Santa Maria del Mar de
Barcelona; després, refrigeri. Cal
confirmar: tel. 934 418 123.

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 28 d'abril**, a les 17.30,
concert de piano a favor de la Fun-
dació Manos Providentes (c/ Consell
de Cent, 293 - Barcelona); del **di-
lluns 20 de maig al divendres 24**,
peregrinació al santuari de la Mare
de Déu del Castañar, a Béjar (tel. 600
250 929).

Sant Feliu de Llobregat

FORMACIÓ I DIÀLEG

El **dilluns 22 d'abril**, a les 21.00, sessió
sobre *Enigmes del l'Apocalipsi* amb Manel
Simó a la sala parroquial Mn. Joan Vi-
nyeta de Vilafranca del Penedès.

MALÀRIA 40

El **dijous 25 d'abril**, a les 20.30, so-
par solidari a favor del tractament de
la malària i altres malalties mortals
a Madagascar, a Castelldefels (info@
malaria40.org).

Tarragona

MÚSICA SACRA

El **dimecres 24 d'abril**, a les 19.00,
conferència *L'assemblea, l'orgue i el cor*
amb el P. Andreu Martínez al Centre
Tarraconense El Seminari de Tarra-
cona.

SANT MARC

El **dijous 25 d'abril**, a les 20.00, con-
ferència *Marc ens ha deixat un llibre* amb
M. Esperança Amill a la sala d'exposi-
cions de l'Ajuntament de Maspujols.

Terrassa

DIAQUES

El **divendres 26 d'abril**, a les 19.00,
ordenació diaconal de Francesc Flo-
tats, Richard Osoro i Josep Paniello a
la catedral de Terrassa.

Tortosa

DERTOSA SACRA

El **dissabte 27 d'abril**, visita guiada
*El cel de la Mare de Déu de la Cinta del
Poble Nou del Delta* amb guies d'Ampos-
ta. Reserves: tel. 693 720 202.

Urgell

MONESTIR DE LES AVELLANES

El **dissabte 27 d'abril**, a les 18.30, ho-
menatge a l'historiador i medievalista
Paul Freedman.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè la dignitat i la riquesa de les
dones siguin reconegudes i s'acabi la
discriminació que pateixen

“Avui dia hi ha una gran manca de diàleg entre pares i fills”

MACIÀ GRAU

Un viatge ple de pessigolles és el novè llibre de Josepa Forns, psicòloga i logopeda que s'ha dedicat gairebé quaranta anys a l'educació especial, ajudant molts alumnes a esdevenir persones autònomes, solidàries i preparant-los per a un ofici. Després de jubilar-se prematurament a causa d'un ictus, Forns continua la seva tasca impartint xerrades on explica la seva experiència, i escrivint llibres relacionats amb el món de l'educació. L'últim d'aquests llibres és *Un viatge ple de pessigolles*, una publicació editada per Claret molt especial que convida els nens i nenes que el llegeixin a pintar, dibuixar, i fins i tot a decidir el final que més els agradi.

Què l'ha portat a escriure un llibre infantil d'aquestes característiques?

Qualsevol canvi en la vida ens afecta, i en el meu cas, després de ser àvia, em va néixer la inquietud d'ajudar els més petits a créixer d'una manera enriquidora, i vaig veure la necessitat de fer un llibre dedicat als infants. Durant la meua etapa professional he tractat sempre amb nens i nenes, i he pogut veure com cada vegada més hi ha una manca de valors molt important al seu entorn. Havia de fer-hi alguna cosa, i amb l'ajuda de la meua nora, la Núria, que estudia Belles arts i podia il·lustrar el llibre, es van donar totes les circumstàncies possibles perquè naixés *Un viatge ple de pessigolles*, del qual n'estic molt contenta.

Què poden esperar els pares que comprin aquest llibre per als seus fills?

Sé el que significa ser mare, i és un projecte molt difícil avui dia, en un entorn ple d'estímuls com la televisió, els mòbils o altres mitjans que dificulten el diàleg entre pares i fills. El meu llibre tracta temes com l'autoestima, la felicitat... però principalment pot ser molt útil perquè està pensat perquè sigui una autèntica experiència enriquidora. El poden llegir els nens i nenes conjuntament amb els seus pares, i d'aquesta manera podran compartir opinions, es poden fer preguntes sobre els personatges de la història, les poden intentar respondre... Fins i tot el final l'ha de decidir el mateix lector! Els fills tindran l'opor-

JOSEPA FORNS

Autora d'“Un viatge ple de pessigolles”

tunitat de discutir quin final s'imaginen amb els seus pares, i això pot ajudar-los en la seva relació, ja que com he dit, avui dia hi ha una gran manca de diàleg entre pares i fills. Els nens estan tot el dia ocupats, van a l'escola, després tenen moltes activitats extraescolars, i fins i tot en moments de descans com els àpats estan més pendents del mòbil o de la televisió que de parlar amb els pares. Aquest llibre precisament vol lluitar contra aquesta problemàtica, està pensat per afavorir la comunicació i enfortir el vincle familiar.

Els lectors també poden dibuixar-hi i pintar-hi.

Jo pinto sovint amb aquarel·la, m'agrada i m'ajuda a relaxar-me quan estic tensa. Penso que és bo que els nens també puguin pintar el llibre a la seva manera, és una manera d'impulsar la creativitat. Dibuixar i pintar els colors que tenim a la natura és un procés molt creatiu, que si bé és cert que ja ho fan a l'escola, moltes vegades ho fan per obligació, i el meu objectiu és que es relaxin i gaudeixin d'aquesta activitat. ■

El bany.

Hi ha banys i banys. Les col·leccions de Roca compten amb el millor disseny i l'última tecnologia per oferir solucions sostenibles i de qualitat i garantir la millor experiència en l'espai del bany.

Col·lecció TURA dissenyada per Andreu Carulla.